

... az Ő sebei szereztek
nekünk gyógyulást

Iz 53,5

Tartalom

Püspöki köszöntő	3
A böjtölésről	4
Hamvazószerda	10
Krisztus sebei	14
Szenvedés	29
Hordozni a keresztünket	34
Engesztelés	38
Bűnbánat	44
Nagycsütörtök	48
Nagypéntek	50
Húsvét	54

A füzet használatáról...

Mostani nagyböjti lelki utunkon Jézus Krisztus Szent Sebeire figyelve igyekszünk közelebb kerülni az isteni misztériumhoz. Kívánjuk, hogy ez a szent negyven nap gyümölcsöző legyen minden kedves olvasó számára!

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A kékkel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmazzák az adott hétre történeteket, kérdéseket.

Az egyes témákhoz kapcsolódó könyvajánló.

Az egyes témákhoz kapcsolódó filmajánló.

Krisztus lelke, szentelj meg engem!
 Krisztus teste, üdvözíts engem!
 Krisztus vére, ihless meg engem!
 Krisztus oldalából kifolyó víz,
 moss tisztára engem!
 Krisztus kínszenvedése, erősíts meg engem!
 Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem!
 Szent sebeidbe rejts el engem!
 Ne engedd, hogy elszakadjak tőled!
 A gonosz ellenségtől oltalmaz engem!
 Halálom óráján hívj magadhoz engem!
 Add, hogy eljussak hozzád,
 és szentjeiddel dicsérjelek téged,
 mindörökkön-örökké.
 Ámen.

Loyolai Szent Ignác imája

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

A nagyböjt mindig a keresztény ember lelkéhez közel álló idő. Nem azért, mert szeretjük látni a nagyböjtben a keresztút végzése közben élénk táruló szenvedést, amit bűneinkkel Jézusnak okoztunk, hanem azért, mert a Megváltó szenvedésével is teljessé tette a mi megváltásunkat, a bűneink megbocsátását.

Ez az idő segít jobban átélni azt a szeretetet, mellyel az Isten szeret bennünket, bűneink ellenére is. Ez a szeretet újjáteremtő erő.

A nagyböjti önmegtagadások, a heti böjtök, a két szigorú böjti nap: hamvazószerda és nagypéntek, mind segítenek abban, hogy megérintsen bennünket ez a felemelő, új élet felé segítő szeretet.

Alkalom a bűnbánatra: szembe kel néznünk hibáinkkal, bűneinkkel, és a szentgyónás elvégzésének kegyelmeivel új életet kezdhünk, kijavíthatjuk amit elrontottunk.

Talán sikerül több csendet is teremteni magunk körül, és aztán önmagunkban is. Ezt a csöndet pedig megtölthetjük imádsággal. Remélhetjük, hogy ha így teszünk, a nagyböjt végére jobban megszeretjük az imát, annak új oldalát ismerhetjük meg: a lélek bensejébe történő személyes találkozás örömeit és békéjét.

Az ima, a böjt, a keresztút, a csönd, arra képesít minket, hogy azt is észrevegyük, hogy az Úr velünk van, szeretettel figyel ránk, hallgat imáinkra, és szeretettel segíti az életet: a miénket és szeretteinkét, mindazokét, akikért imádkozunk.

Legyen ez a nagyböjt a lelki elmélyülés, megújulás ideje! Segítse jó szándékainkat megvalósulásra a Szűzanya bennünket kísérő szeretete, égi imája!

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

„Vétkeinket a saját testében fölvitte a (kereszt)fára, hogy meghaljunk a bűnöknek, s az igazságnak éljünk. Sebei szereztek számotokra gyógyulást.”
 (1 Pét 2,24)

„Aki a keresztre feszített Isten sebeire föltekint mint üdvösségnek, élete végső megmentésének, beteljesülésének forrásaira, az üdvözülni.”
(Barsi Balázs OFM – ferences szerzetes)

Lépünk ki önmagunkból!

XVI. Benedek pápa

Kedves Testvéreim! Tekintsünk a kereszten átszúrt Krisztusra! Ő a legmegrázóbb kinyilatkoztatása Isten szeretetének, annak a szeretetnek, amelyben az egymással szembenálló erosz (viszonyra vágyakozó szeretet) és agapé (a másik javát kereső, ajándékozó szeretet) kölcsönösen megvilágítják egymást. A kereszten maga Isten könyörög teremtményei szeretetéért: Ő szomjazik mindannyiunk szeretetére. Tamás apostol felismerte Jézusban „Urát és Istenét”, amikor oldalának sebébe tette a kezét. Nem meglepő, hogy a szentek közül sokan Jézus szívében találják meg e szeretet-misztérium legmeghatóbb megnyilvánulását. [...]

A nagyböjt arra készit, hogy a keresztség kegyelmével lépünk ki önmagunkból, hogy bizalmas ráhagyatkozással megnyílhatunk az Atya irgalmas ölelése előtt. A vér, amely a Jó Pásztor szeretetének szimbóluma, különösen az Eucharisztia misztériuma révén árad belénk: „Az Eucharisztia egyesít bennünket Jézus önátadásának cselekményével... részeseivé válunk önátadása dinamikájának” (*Deus caritas est*). Éljük tehát a nagyböjtöt úgy, mint "eucharisztikus" időt, amikor Jézus szeretetét befo gadva megtanuljuk továbbadni magunk körül minden gesztusunkkal és tettünkkel. Annak szemlélése, „akit kereszttűszúrtak”, arra készit bennünket, hogy megnyissuk szívünket mások előtt, és felismerjük az emberi méltóságot ért sebeket. [...] Legyen a nagyböjt minden keresztény számára megújuló tapasztalat Isten szeretetéről, amelyet Krisztusban ajándékozott nekünk, és amelyet nekünk is minden nap tovább kell ajándékoznunk a felebarátunknak, főleg a szenvedőnek és rászorulóknak.

Jn 19,31-37

részlet XVI. Benedek pápa nagyböjti üzenetéből (2007)

BÖJTÖLJ NAGYOBB TÉTEKBEN!

KÉNYELMI BÖJT

☒ nem megyek autóval mindenhova – többet sétálok, mozgok ☒ nem áztatam magam hosszan a zuhany alatt vagy a fürdőkádban ☒ tíz perccel korábban állítom az ébresztést, hogy legyen időm reggel megszólítani az Urat ☒ különösen udvarias leszek, előre engedek másokat, átadom a helyem ...stb.

DIGITÁLIS BÖJT

☒ megpróbálom látványosan lecsökkenteni a képernyőidőmet ☒ valamilyen előre meghatározott böjtöt tartok a közösségi médiában ☒ ha várakozom, nem veszem elő a telefonomat ☒ csak olyan tartalmat nézek meg, amire valóban szükségem is van ☒ képernyő helyett inkább "papíralapút" nézek/olvasok (pl.: könyv, Szentírás ☺) ...stb.

PANASZKODÁS BÖJT

☒ igyekszem nem nyafogni semmi miatt (pl.: ha nem ízlik az étel, ha túl hideg vagy meleg van, ha valami nem úgy alakul, ahogy vártam ...stb.) ☒ ha problémám van, nem sajnálatom magam, hogy mindenki velem foglalkozzon ☒ minden nap végén végiggondolom, hogy ma miért adhatok hálát Istennek ...stb.

VÁSÁRLÁS BÖJT

☒ a nagyböjtben nem veszek semmi "pluszt", hanem csak olyat, amire feltétlenül szükség van ☒ bevásárlólistával megyek vásárolni, és semmi mást nem teszek a kosárba a listán szereplő tételeken kívül ☒ egy héten egyszer, esetleg kétszer megyek csak boltba (vasárnap semmiképpen) ...stb.

A NYELV BÖJTJE

☒ szépen beszélek, nem használok csúnya kifejezéseket ☒ többet leszek csöndben "befelé" figyelve, és kevesebbet beszélek ☒ figyelmesen meghallgatom azt, aki velem beszél és nem vágok a szavába ☒ nem reklámozom mások gyengeségét, hibáit, hanem ehelyett inkább elmondok magamban egy röpimát az illetőért ...stb.

MIT TESZEK MA JÉZUSÉRT? – pörgezd meg a kereket!

Prohászka Ottokár: *A böjt lelke*

Sok kifogás esik manapság a böjt, a penitencia, az önmegtagadás ellen; sokan fölpanaszolják a böjti törvény nehézségeit a munka s az élelmezési viszonyok bonyolultsága miatt, s azt hajtogatják, hogy inkább a belső érzületet kell művelnünk, mint a böjtöt sürgetnünk; mindezekkel szemben szívesen elismerjük, hogy sok esetben a böjti törvény tényleg nem kötelez, és sokan bizonyos körülmények miatt ki is vannak véve alóla; de mindenekelőtt hangoztatom, hogy ki a böjtről helyesen akar ítélni, s ki ezt az ósrégi, keresztény gyakorlatot jól akarja méltányolni, annak előbb bele kell hatolni a bűnét bántó s a bűnért vezeklő kereszténységnek szellemébe, – annak előbb látnia kell mindazt, amit azok látnak, kik minket önmagunkbátérésre, penitenciára, bánatra, böjtre buzdítanak, – annak előbb az örök, szent remény magaslataira kell hágnia s átéreznie az örök üdvösség vágyát, s az örök kárhozat borzalmát, hogy a bűnt magában letörni s az elkövetett bűnökért elégtételt s engesztelést nyújtani tudjon. Álljatok mindenekelőtt a komoly, imádkozó, vezeklő lelkek szempontjára; álljatok az imáandó, szenvedő Úr Jézus nyomaiba s aztán szóljatok. [...]

Azért én azt sürgetem mindenekelőtt: értsétek meg az Urat, értsétek át gondjait, lépjétek a szenvedő Úr Jézus nyomába, s akkor a világiás érzés kivész belőletek, s ajkatokon elhal a kényes ember kifogása. Mindent

megtanultok; megtanultok tenni, túrni, áldozni; megtanultok böjtölni is, ha átértitek s átérzitek azt, ami Krisztus szívét nyomta, amit Krisztus tett, túrt, áldozott, hogy lelkekről lehengerítse a bűnnek terhét. Jézus lelkének terhe a világ bűne, az Isten végtelen fölségének esztelen és gonosz megvetése, a bűn büntetése, a lelkek kárhozata; ezért lépett Ő a kereszttúra s szenvedett s a világ elé tűzte keresztfáját, mely hirdesse: *embe-
rek, nézzétek, mit tettem s túrtem értetek; példát is adtam nektek, hogy mit tegyetek, hogyan küzdjétek, hogyan nyújtsatok elégtételt s engesztelést a Fölségnek.*

Akiben szív van, az a szent kereszttel szemben a böjti szent időben csak egyet gondol: lelkem, indulj te is Megváltódnak nyomaiban, s tarts penitenciát. Aki az Úr Jézus kereszttjére hívó szemmel feltekintett, annak csak egy érzése lesz: *Uram, veled tartok, s nem az esztelen, fölületes világgal! Sebzett tested, tövisszorosú fejed, kiontott véred azt kiáltja felém: tarts penitenciát! – Krisztus nem kímélte magát, te se kényeskedjél. Ő szenvedett, ő böjtölt; te is tagadd meg magadat, böjtölj te is.*

Akiben szív van, az nem fog azzal előállni: elhiszem én azt mind, s magam is úgy érzek, de áldozatot ez érzésért nem hozok, magamtól semmit meg nem vonok; bűnös vagyok – érzem, de penitenciát nem tartok, nem böjtölök. Mily hideg, haldokló érzés volna az, mely nem mozgatja meg a kényes embert

egy betevő falat erejéig; mily gyöngé indulata volna az az isteni szeretetnek, mely egy kis áldozatra is képtelen; mily szegényes engesztelési érzület volna az a nagy Isten számtalan sérelmeiért, mely elégtételre, mihelyt az kisé fáj, rá nem szánja magát; mily tehetetlen, szármalmas vágy volna az tisztulás s üdvösség után, melytől a szem nem lábad könnybe, az ajk nem lesz beszédes, s az ember még egy falat eledeltől sem tartóztatja meg magát.

Ily lágy-meleg érzéseket nem táplál a krisztusi kereszténység, ily elevenholt lelkekkel nincs közösségben az Úr Jézus, az az alázatos, vezeklő, szenvedő Krisztus. Aki egész ember s egész keresztény, annak áhítata, lelkesülése, bánata, szomorúsága, öröme, elégtételi vágya s engesztelő lelke kitör magából, kitör bensejéből s a külsőben nyilatkozik meg. [...]

Ilyen bánat, ilyen penitencia, ilyen vezeklés és böjt kell nekünk! Csak olyan böjtöt ajánlunk, melyben lélek van. Böjtölj – mondjuk, – a te anyád, az egyház, köti lelkedre; de hogy szívből s készségesen böjtölj, gondoldj tengernyi bűneidre! Böjtölj – mondjuk, – az engedelmesség kívánja ezt az anyaszentegyház iránt; de hogy ezt az engedelmességet szívesen föl vállald, gondoldj a vezeklő, szenvedő Krisztusra! Vedd sorba lelked titkos gondjait s kérdezd magad, irgalmas lesz-e az Úr nekem? Megbocsátotta-e már bűneimet? Keveset tettem még eddig érte, följánlom tehát ezt a böjti szent időt is engesztelésül bűneimért!

Kedves Testvéreim s Híveim, ezt a lelket oltuk magunkba s böjtjeinkbe. Ha ez nincs

bennünk, akkor könnyen szegjük meg a böjti törvényt; lesznek, kik azt föl sem veszik s nem törődnek vele; sőt többet mondog: a szellem nélküli böjtben sincs köszönet, mert ha a böjt szellemének, a bánatnak s engesztelésnek érzelmei nélkül böjtölünk, akkor megtartjuk ugyan a törvény betűjét, de félő, hogy tisztára külsőségesen végzük azt. Hisz a farizeusok is böjtöltek, s a mohamedánok s hinduk is böjtölnek, de böjtjük nem a keresztény böjt, mely irgalmat s Jézus kegyelmét keresi. Ismétlem tehát, induljunk ki mély, bensőséges hitből, akkor böjtölni is fogunk s böjtjeink nem lesznek merő formalizmus és külsőség.

Ami pedig a böjti parancs kivihetőségét illeti, szívesen elismerem, hogy sok esetben a törvény nem kötelez. [...] Aki szegénységben, vagy szolgálati minőségében, vagy másoktól függő viszonyában nem rendelkezik szabadon, hanem azt eszik, amije van, vagy amit kap, ne gondolja, hogy vétkezik. Ilyen esetben ugyanis a törvény nem kötelez, de más esetekben, mikor ily nehézségek nem forognak fönn, igenis kötelez.

Tartsa meg tehát ilyen körülmények közt mindenki azt, amit lelkiismerete szerint tartthat, beszélje meg lelkiatyjával, plébánosával kételyeit, de mindenekelőtt teljék el lélekkel, Jézus szeretetével, kinszenvedésének szánoztatásával, saját szegény lelkének megsajnálásával, az elégtétel vágyával; ez a böjt lelke, ehhez fűződik az érdem s az Úr Jézus vigasza. *Székesfehérvár, 1906. február 12.*

Antonio Rodríguez:
Szent Ágoston
olaj, Mexikói Nemzeti
Művészeti Múzeum

A 40 napos böjtünk szimbolikája

Szent Ágoston – püspök, egyháztanító

A negyvenes szám a jelen életnek, a munkából és próbatételekből álló életnek az előképe. Mózes és Illés negyven napon át böjtöltek, hogy felhívják a figyelmünket arra, hogy a jelen életünkben le kell mondanunk a földi javak szeretetéről. Ezt jelenti a negyven napos folyamatos böjt. Ugyanezen oknál fogva vezették Izrael népét negyven évig a pusztában, hogy győztesként és királyként léphessen be az ígért földjére. Ilyen a mi helyzetünk is mostani életünkben, ahol számtalan gondnak, félelemnek és a legveszélyesebb kísértéseknek vagyunk kitéve: mintha a sivatagban vezetne bennünket az a jóság, amely kihat az időre. Ám ha beteljesítjük a negyvenes számot, azaz ha szent élettel válaszolunk Isten jóságára, aki adományait az időben adja át nekünk, meglesz a jutalmunk. [...]

A negyvenes szám titkot rejt magában. Úgy tűnik számomra, mintha a jelen világ jelképe volna, amelyen keresztülmegyünk, ahogy az évek járása, az emberi dolgok bizonytalansága, fordulatai, ez a mindent magával ragadó ingatagság visz és sodor bennünket. Ez a szám tehát a jelen világ előképe, akár a négy évszak, akár a négy égtáj miatt. Az a feladatunk, hogy a világon, amelyen keresztülmegyünk, az itt eltöltött életben az evilági sóvárgásoktól távol tartsuk magunkat: ezt jelképezi a negyvennapos böjt, amelyet mindenki Nagyböjt néven ismer. Ihletet merített e név a Törvényből, mivel Mózes negyven napig böjtölt, a prófétákból, hiszen Illés szintén negyven napig böjtölt, valamint az Evangéliumból, ahol azt láthatjuk, hogy Jézus ugyanennyi ideig böjtölt.

részlet Szent Ágoston püspök beszédeiből (*Sermo 364-365*)

Itt az óra, hogy fölébredjünk az álomból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők lettünk. Múlóban az éjszaka, a nappal pedig közel. Vessük hát le a sötétség teteteit, és öltünk fel a világosság fegyvereit. Élünk tisztességesen, mint nappal, ne evés-ivásban és részegeskedésben, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civakodásban és versengésben. Inkább öltözték magatokra Urunkat, Jézus Krisztust, és ne dédelgessétek testeteket, nehogy bűnös kívánságokra gerjedjen.

Róm 13.11-14

MIRŐL TUDNÉK LEMONDANI JÉZUSÉRT?

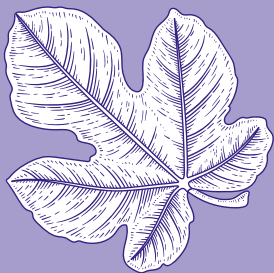
MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Az itt látható dolgok közül miről lenne a legnehezebb lemondani a nagyböjt idejére?
- Milyen böjtöt tudnék vállalni a pénteki napokra? (Fontos, hogy ne legyen se túl könnyű, se túl nehéz a vállalkásod!)
- Te mivel tudnád kiegészíteni még ezt a felsorolást?
- Meg tudnád fogalmazni, hogy a böjtölés hogyan erősíti a Jézussal való kapcsolatunkat?
- Azt mondja Jézus: „*Amikor böjtöltök, ne öltetek olyan ábrázatot, mint a képmutatók, akik komorrá változtatják arcukat, hogy lássák böjtölésük!*” (Mt 6,16) Szerinted miért tartja az ilyen böjtöt rossznak Jézus?

MIT TESZEK MA JÉZUSÉRT?

– pörgesd meg a kereket!

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Mennyire félek a haláltól?
- Ha lehetőség lenne arra, hogy napra pontosan megtudjam, mikor halok meg, szeretném előre tudni?
- Tudok példát mondani a környezetemben a "szép halálra"?

„A pokol az, amikor értelmetlenül szenvedünk.”
(Thomas Merton – amerikai trappista szerzetes)

„A halál kérdésének értelmes megválaszolása nélkül az ember életének és rendeltetésének kérdése sem világítható meg. Az az élet – amit élünk – a halál vonásait viseli magán. Ezért a halált szem elől tévesztve nem készíthetünk tervet az életünkre.”
(Joseph Ratzinger, a későbbi XVI. Benedek pápa)

Miért kell meghalnunk?

– Dr. Papp Miklós görögkatolikus pap

A halál értelmezésének van egy biológiai, egy filozófiai és egy teológiai értelmezése is. A **biológiai halál** az élő szervezet elbomlása: miután teljesítette az élő organizmus a feladatát, akkor elbomlik [...]. Ez a biológiai halál a bűn nélkül is lett volna, mert ez a halál is a teremtés, az élet szolgálatában áll. Persze az élőlények nem értelmezik a halált, mint az ember, ezért a halál filozófiai fogalma szigorúan csak az emberre jellemző.

A **filozófiai haláltudat** minden egészséges emberre jellemző: a haláltudat a végesség tudata (nem vagyunk istenek), s ez a haláltudat valójában élni segít. A fiatalságot, az egészséget bálványozó korunkban hangsúlyozni kellene jobban a haláltudat tisztító, érlelő hatását. Az őszinte haláltudat miatt komolyabban vesszük az életünket, a döntéseinket, az életművünket, az időbeosztást, a szeretteink egyszerűségét, sőt, az istenkérdést. Ez a filozófiai halál is lett volna bűn nélkül is, az ember nem élt volna örökké. Ám ekkor a halál egy szép elalvás lett volna, a beteljesedett élet utáni megpihenés.

A **teológiai halál** azt jelenti: elszakadni Istentől. A bűn ezt hozta be. A bűn nem más, mint szeretetlenség, s a halál ennek tartós (akár maradandó) állapota: tartós szeretetlenség, ami vezethet egy maradandó elszakadáshoz „a” Szeretettől, Istentől. Ez a teológiai halál.

A teremtett világ élőlényei és az ember világában a biológiai halál nem okozott volna nagy problémát, az élethez tartozott volna, Istenben való bizalommal aludtunk volna el: a Teremtő jóságos tenyerébe hajtottuk volna fejünket – bízva a további életben, a feltámadásban, büntudat nélkül. Vannak emberek, akik nagyon szépen halnak meg egy szép élet után, s az ő halálukban sejlik fel ennek a „paradicsomi halálnak” egy fénysugara. Ám a bűn olyan halált okoz, ami nem békés önátadás. A haldoklásunk már nem egy békés elalvás: szorongás mindegyikünkben van, hiszen

bűnösök vagyunk. Vajon hogyan is állnak a számláim Istennél? Mennyi sebet okoztam ebben az életben? Hoztam olyan jó terméket, amire Isten teremtett? Be tudom fejezni az életművem? A haldoklás testi-lelki fájdalomában tudok jó keresztény maradni? A bűn miatt a halálunkban van lelkiismeret-furdalás, befejezetlenség, büntudat, szorongás, akár félelem is. A bűn már most elszakíthat Istentől (már most lehet valaki halott, azaz szeretetlen), s aki a bűnben megátalkodik, az végleg meghalhat (az elkárhozás szabad lehetőségét még Isten sem veszi el).

Krisztus feltámadása legyőzte a halált: nem egyszerűen a biológiai halált, hanem a teológiai is. A feltámadás nem pusztán annak a megerősítése, hogy szereti a Teremtést, megmenti a testi valóságot (az embert, a virágot és a kutyusunkat is), hanem megváltás a teológiai haláltól is: semmilyen bűn, kegyetlenség, biológiai halál, Isten távollágának a tudata nem szakíthatja el az istenszeretőket Tőle.

Krisztus megköszönhetetlen nagy műve az, hogy leszállt a teológiai halál legmélyére, az Istentől való olyan elhagyatottság legsötétebb poklába, ami nekünk már soha nem adatik meg. Mi már a legtorokszorítóbb szenvedésben, a legélesebb igazságtalanságban, a legfájdalmasabb testi-lelki kínokban, az Istentől való elhagyatottság legmázásabb emberi érzésében sem leszünk már soha egyedül. Krisztus éppen oda vitte önmagát, ahol Istentől elválasztottnak érzi magát az ember. Az a nagypéntek már egyikőnknek sem adatik meg, mert attól mentett meg Krisztus.

Sík Sándor
NE FÉLJ!

Ember, ne félj a rossztól!
Arkangyal áll a posztón,
Van, aki hallja hangod:
Szabadíts a gonosztól.

Ne félj a fájdalomtól:
Nem kontár kése koncol,
Próbált sebész az Isten;
Megifjodol, ha boncol.

A bűnt se féld: a pázsit
Gyomot is hajt, ha ázik.
Ravasz művész az Isten:
A rossz is jót csírázik.

Még magadat se féljed:
Isten kezén a mérleg.
Ha még oly semmi volnál:
Majd megnagyít a Lélek.

Ha napba, holdba lőnek,
Örülj a szép erőnek:
Minden javára munkál
Az Istent szeretőnek.

A kék magasba nézz föl,
Ne kérdd, hogy meddig érsz föl.
Egyet pillant az Isten,
És egész lesz a részből.

A halál is csak ennyi:
– Ne félj elébe menni –
Édesapád az Isten,
Röpül eléd, ölelni.

A "Nincs Több Sírás" hadművelet

Tudod-e, hogy mit jelent a neved? Nos, volt egyszer egy ember, akit Izajásnak hívtak, és a neve azt jelentette: Isten a szabadító! Lehet, hogy ez furcsa névnek tűnik, de nagyon is megfelelő volt Izajásnak, mert Isten egy különleges feladatot tartogatott a számára. Izajásnak ugyanis az volt a dolga, hogy Istenre hallgasson, aztán elmondja az embereknek, amit Tőle hallott.

Isten elmondott Izajásnak egy titkot. Azt, hogy helyre akarja állítani ezt a romlott világot. És megmutatta Izajásnak a Titkos Megmentési Tervet: a „Nincs Több Sírás” hadműveletet!

(Ez olyan, mintha Isten levelet írt volna a gyermekeinek.)

Kedves Kicsi Nyáj!

Állandóan elkóboroltok tőlem, mint a báránysereg a réten. Állandóan menekültök tőlem. Mostanra eltévedtetek, nem találjátok a visszautat, de én szeretlek és megmentelek benneteket. Elküldöm értetek a Pásztort, hogy gondotokat viselje és szeressen titeket. És hogy visszavezessen hozzám.

Botorkáltok össze-vissza, mint emberek a sötétben. De fény gyúl az éjszakában! És világítani fog! Elkergeti az árnyékokat, akár a napfény.

Egy kisbaba születik majd, egy Királyi Gyermeke. Fiatal lány lesz az anyukája, akinek nincsen férje. Emmánuelnek fogják nevezni, ami azt jelenti, hogy "Velünk az Isten". Dávid király egyik unokája lesz Ő. A Béke Hercege. Igen, valaki, aki azért jön, hogy

megszabadítson titeket! De Ő nem olyan lesz, mint ahogy elképzelitek. Király lesz! De nem lakik majd palotában. És nem lesz sok pénze. Szegény lesz, és szolgálni fog. Mégis meg fogja gyógyítani az egész világot.

Hős lesz! Harcolni fog a népéért, és meg fogja menteni az ellenségeitől. De nem lesz nagy serege, és nem karddal fog harcolni. A vak újra látni fog, és a béma szökellni, mint egy szarvas! Minden újra olyan lesz, mint régen. De az emberek gyűlölni fogják, és nem hallgatnak rá. Olyan lesz a sorsa, mint egy báránynak húsvétkor – szenvedni fog, és azután meghal. Ez a Titkos Megmentési Terv, amelyet még a világ kezdete előtt kitáldtunk! Csak így tudlak visszakapni benneteket...

De Ő nem lesz ám örökké halott – életre fogom kelteni!

Majd egy napon visszatér, hogy örökké uralkodjon. Akkor a hegyek és a fák táncolni és énekelni fognak örömben! És a föld hangosan felkiált! Dicsősége betölti az egész földet és a tengereket! Minden, ami

szomorú, elmúlik. Még a halál is meghal! És Ő minden szemről letörli majd a könnyeket.

Igen, a Szabadító el fog jönni. Várjatok rá! Figyeljétek Őt! El fog jönni, megígérem.

Szeretettel:
Isten

Szegény Izajás felolvasta Isten levelét az embereknek újra és újra, de senki sem figyelt rá. Soha, senki. Nem akarták hallani Isten ígéretét. Nem hitték el.

Túl jól hangzott talán? Egy történet, amely úgy ér véget, hogy mindörökké boldogan éltek. Olyan, mint egy tündérmese, ugye? És bárki megmondhatja nektek, hogy a tündérmesék nem igazak.

Vagy mégis?

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Hogyan tudunk elkóborolni a Mennyei Atyától?
- Szerinted miért gyűlölték egyes főpapok annyira Jézust, hogy a halálát kívánták? Aki ennyi jót tesz, azt hogyhogy gyűlölte bárki is? Szerinted ez hogy lehetséges?
- Meg tudnád fogalmazni, hogy mitől és hogyan ment meg minket Jézus?
- Ha most egy dolgot eltüntethetnél végleg az egész világon, mi lenne az?
- Ha most mindenkinek adhatnál valamit az egész világon, mi lenne az?

Chambon Mária Márta

Apáca, a Szent Sebek tiszteletének apostola. 1866-tól Krisztus jele-
nésekben hívta bűnbá-
natra, ill. Szent Sebeinek
tiszteletére. 1874-ben
Jézus Szent Szíve ünne-
pén egy évre megkapta
a stigmákat. 1937-ben
indították el boldoggá
avatását.

A nővér két állandó fohászimája:

**„Örök Atya, felajánlom
neked a mi Urunk Jézus
Krisztus sebeit, hogy
lelkünk sebeit begyógyul-
janak.”** Ez a felajánlás
formulája. Mária Márta
nővér megígérte, hogy
minden tíz percben el-
mondja e felajánlást, de
alig volt a napnak olyan
pillanata, amelyben ajkai
azt meg nem ismételték,
hozzáfűzve ezt a másik
fohászt: **„Jézusom, a te
Szent Sebeid érdemei által
bocsáss meg nekünk és
könyörülj rajtunk!”**

Urunk Szent Sebeinek tisztelete

– részletek Chambon Mária Márta vizitációs nővér
misztikus megtapasztalásaiból

„Nagy vallási felbuzdulásunk mellett is a mi korunknak
nagy hiánya, és veszedelme is egyúttal, hogy elvesz-
tette egészséges érzékét, s ezáltal tiszteletét és ér-
deklődését a misztikus élet, annak szelleme és gazdag
világa iránt.

Nagy áldás mindenkire, ha ezt a gazdag életet és
annak szellemét és törvényeit megismerni és megbe-
csülni tanulja. Minden igaz misztikus léleknek élete
egy érdekes új világ, amely tele van soha nem sejtett
finomságokkal és sokszor érthetetlen mélységekkel.

Bárcsak Chambon Mária Márta életrajza megére-
zetné ezeket a finomságokat és lelki mélységeket a
magyar katolikus lelkekkel is, s megtanítaná őket az
eucharisztikus Úr Jézus hősiei szolgálatára.”¹

Székesfehérvár, 1931. május 20.

Shvoy Lajos
székesfehérvári püspök

1 Előszó – részlet a *Chambon Mária Márta, a Boldogságos Szűz vizitációs
rendje chambéryi kolostorának szerzetesnője* c. könyvhöz

„Szent sebeimmel – így szólt Jézus – az ég összes kincsei-
nek birtokában vagytok, hogy azokat a világon szétesz-
szátok. Juttassátok érvényre szent sebeimnek érdemeit.
Nem kell szegényeknek maradnotok, mert Atyátok igen
gazdag... A ti gazdagságtok az én szenvedésem... Egy
dolog okoz nekem fájdalmat, – így szólt az édes Üdvözítő kis
szolgálójához – hogy vannak lelkek, akik sebeim tiszteletét
idegenszerűnek tartják s szinte megvetendőnek, mint va-
lami helytelen dolgot... Azért hanyatlik az, és lassanként
megfeledkeznek róla. Az égben vannak szentek, akik nagy
tisztetéssel viseltetnek szent sebeim iránt, de a földön már
alig van valaki, aki szent sebeimet tiszteli!”

„Leányom, valahányszor felajánljátok
Atyámnak szent sebeim érdemeit, mérhe-
tetlen vagyont nyertek. Atyám gyönyörűsé-
gét leli szent sebeimnek s szentséges Anyám
fájdalmainak felajánlásában. Felajánlani
Neki sebeimet annyi, mint a saját dicsősé-
gét megadni neki; annyi, mint az Eget az
Égnek felkínálni.

Egyik teremtményem elárult engem, és
eladta véretem, de ti oly könnyen vissza-
vásárolhatjátok azt cseppről cseppre!...
Egyetlenegy cseppje elég arra, hogy a földet
megtisztítsa... És ti nem gondoltok erre!...
Nem ismeritek annak értékét.”

„Aki szükségben van, jöjjön hittel és biza-
lommal, mérítsen állandóan szenvedésem
kincseiből! Íme, van tehát, amiből fizet-
hetsz mindazok helyett, akiknek adóssá-
gaik vannak. Senki se féljen sebeimet a
lelkeknek megmutatni... Sebeim útja igen
egyszerű, s igen könnyű rajta az égbe jutni.
Sebeim szemlélésében megtaláltok min-
dent a magatok és mások számára.”

„Mindent megadok, amit csak valaki a
szent sebeimhez végzett ájtatosság útján
kért. Akik azokat tisztelik, helyes ismeretet
szereznek Jézus Krisztusról.

Leányom, hol lettek a szentek szentekké,
ha nem az én sebeimben? Sebeimben fakad-
nak a szentség gyümölcsei.”

*A Szent Sebeknek csodálatos hatásuk van a bű-
nösök megtérítésére. Egyszer Mária Márta nővér
félelemmel telt el, a világ bűneire gondolva, s így
kiáltott fel: „Jézusom, vedd pártfogásodba*

gyermekeidet, ne tekintsd bűneiket!” Az *is-
teni Mester, mintegy feleletül e segélykiáltásra, a
következő fohász imára tanította őt: „Jézusom,
a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss
meg nekünk, és könyörülj meg rajtunk.”
Azután még hozzáfűzte: „Sokan fogják érezni
e fohászima hathatóságát.”*

*Más alkalommal kijelentette: „Kívánom, hogy
a papok a gyóntatószékben gyakran adják
fel gyónóiknak e fohászt. A bűnös, aki el-
mondja ezt az imát: **Örök Atya, felaján-
lom neked a mi Urunk Jézus Krisztus
sebeit, hogy lelkünk sebeit begyógyul-
janak**, megkapja a megtérés kegyelmét.”*

*A Szent Sebek a szenvedésben balzsamként hat-
nak, és megerősítenek: „A betegek mellett
gyakran kell ismételni: **Jézusom, a te
Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg
nekünk, és könyörülj rajtunk**. Ez az ima
megkönnyíti a testet és a lelket.”*

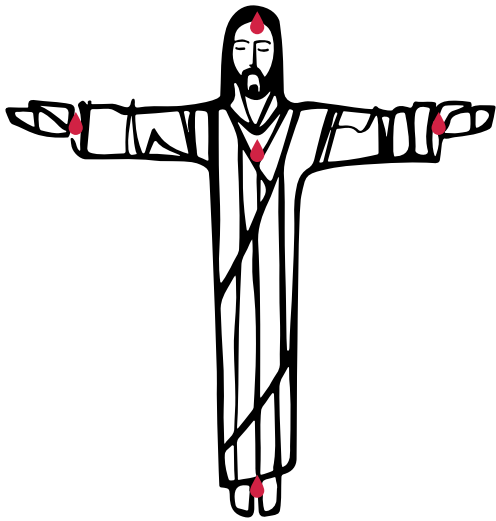
*A Szent Sebek jó halált biztosítanak. „Nincs halál
ama lélek számára, aki sebeimben hal meg,
mert ezek megadják neki az igazi életet.”*

„Töviskoronám több fájdalmat okozott ne-
kem, mint összes többi sebeim – *szólt bizal-
masan jegyeséhez* – ez volt legkegyetlenebb
szenvedésem, az Olajfák-hegyi éjszaka után.”

„Ez az a fej, – *így szól Jézus* – amely irántad
való szeretetből átfuratta magát, és amely-
nek érdemeiért egy napon meg foglak ko-
ronázni. A töviskorona szerzi meg nektek a
dicsőség koronáját.”

„Íme a forrás, amelyből mindnyájatoknak merítenetek kell” – *így szólt Jézus Mária Márta nővérhez, megmutatva neki fényárban úszó sebeit, közöttük Szentséges Szíve sebé, amely a többitől eltérő, egészen különleges fényben ragyogott:* „Jöjj csak ide szentséges oldalsebembe... ez a szeretet sebe, amelyből lobogó lángok törnek elő!”

„Ha az Úr világosságába be akartok lépni, isteni szívembe kell behatolnotok... Ha meg akarjátok ismerni irgalmas szívét, amely titeket annyira szeret, akkor tisztelettel és alázatosan szentséges szívem nyílásához kell tapadnotok. Akarom, hogy mindnyájatok szíve behatoljon az én szívembe. Innen merítette elveit Szent Ferenc atyátok¹. Az én szívemben találhatjátok meg a békét.”

1 A vizitációs nővérek lelki atyja Szalézi Szent Ferenc volt, aki 1610-ben Chantal Szent Johanna Franciskával együtt létrehozta a vizitációs rendet betegápoló és ifjúságnevelő céllal. Ezt a nevet azért választotta, mert a szegényeket látogató nővérek Máriát utánozzák, aki látogatást tett Erzsébetnél.

„Leányom, gondolod, hogy süket tudnék lenni azokkal a lelkekkel szemben, akik szent sebeimhez folyamodnak? Az én szívem nem olyan hálátlan, mint a teremtményeké. Én mindent számon tartok. Az én szívem nagy, az én szívem érzékeny. Szentséges szívem sebe tágra nyílik, hogy befogadja magába minden szükségteket.”

„Szentséges lábaim egy sebnek számítanak, és töviskoronám képezi az ötödik sebet.”

A boldog kiváltságot [Chambon Mária Márta nővért], aki arra volt hivatva, hogy éjjel-nappal szemlélje a Megváltó sebeit, Szűz Mária tanította meg, miképp kell e jámbor gyakorlatot végezni: „Leányom, – *így szólt hozzá* – mikor szeretett Fiam szent teste karjaiban pihent, először szemléltem sebeit. Elmélkedtem fájdmáról, és azon voltam, hogy az szívembe hatoljon... Néztem szentséges lábait, egyiket a másik után... Innen Szentséges Szívéhez mentem, ott láttam meg azt a tág nyílást, amely anyai szívemet a legmélyebben találta... Szemléltem bal kezét, majd a jobbát s végül a töviskoronát. Mindezek a sebek átvárták szívemet. Íme, az én vértanúságom! Szívemben hét tör van, az én szívem érzelmeivel kell tisztelni isteni Fiam Szent Sebeit.”²

„Igen boldogok lehettek, hogy megtanítottalak benneteket arra az imádságra, amely lefegyverez engem: **Jézusom, a te Szent**

2 1868-ban vezették be az előljárók „a Szent Sebek olvasójának” naponkénti elmondását, hogy az Üdvözítő szándékát megvalósítsák.

Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk és könyörülj rajtunk. A kegyelmek, amelyeket e röpima által nyertek tüzes kegyelmek; az Égből jönnek, oda kell visszaszállniuk is.”

részletek Chambon Mária Márta, a Boldogságos Szűz vizitációs rendje chambéryi kolostorának szerzetesnője – 1841–1907 c. könyvből

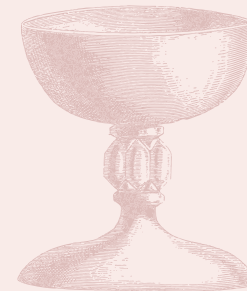
Gerzsenyi Sándor DRÁGA VÉR

Krisztus vére az egyetlen erő,
Amely által a menny elérhető.
Megnyílt a kárpit: drága öt sebek!
Itt a szentek szentjébe léphetek.

A Bárány vére oltalom jele.
Míg rajtam van, nem ér ítélete.
Jöhet bűn, Sátán, nyomor vagy halál
Lelkem e vérben védelmet talál.

E vér a legtisztább aranyruha.
Örök öltöny. Szét nem foszlik soha...
Terülj lelkemre, drága, üdv-adó,
Hadd lehetnék fehér, miként a hó!

Az égi honra méltó az lehet,
Ki látta már a vérző öt sebet.
És aki abban hittel elmerül,
Az életére örök fény derül.

SZENT SEBEK RÓZSAFÜZÉRE

A keresztre:

Jézus Krisztus, Isteni Megváltónk
légy irántunk és az egész világ iránt
kegyelmes és irgalmas. Ámen.

A nagy szemekre:

(a Miatyánkok helyett)
Mindenható Örök Atya!
Felajánlom Neked a mi Urunk
Jézus Krisztus Szent Sebeit,
hogy lelkünk sebei begyógyuljanak.

A három egymás melletti kis szemre:

1. Szent Isten, szent erős Isten,
szent halhatatlan Isten,
irgalmazz nekünk és az egész világnak.
Ámen.

2. Kegyelmezz és irgalmazz nekünk
Jézusom a jelen veszedelemben;
földj be minket drága Szent Véreddel.
Ámen.

3. Örök Atya! Mutasd meg nekünk
irgalmasságodat a Te egyszülött Fiad,
Jézus Krisztusnak Vére által.
Ámen.

A tizedekben levő kis szemekre:

(az Üdvözlégyek helyett)
Édes Jézusom,
drága Szent Sebeid érdemei által
bocsáss meg nekünk
és könyörülj rajtunk!

Befejezésül: (háromszor):

Örök Atya! Mutasd meg nekünk
irgalmasságodat a Te Fiad,
Jézus Krisztus Vére által. Ámen.

Alacoque Szent Margit látomásai nyomán terjedt el Jézus szívének következő ábrázolása: megnyitott, lángoló szív, melyből kereszt nő ki a szeretetből vállalt halál jelképeként.

Jézus Szívének tisztelete dogmatikailag a Szentírás alapján alapul: Jézus kereszten átszúrt szíve a megváltó szeretet szimbóluma. A Szentírásban a szív az ember erkölcsi és vallási személyiségének foglalatja, nem lélektani, hanem egész-emberi fogalom, ösfogalom, mely egyszerre fejezi ki a testi és a lelki valóságot. Jézus szívének átszúrása és oldalának megnyitása jelképezte a szeretet végtelenségét, a Szentlélek elküldését és a szentségek forrását, erejét.

Jézus Szíve ünnepét IX. Piusz pápa terjesztette ki az egész Egyházra. A főünnep napja a pünkösöd utáni második vasárnapot, Úrnapját követő péntek.

A Jézus Szíve tiszteletéről

Bangha Béla – jezsuita szerzetes, teológus

AXVII. század alkonyán Alacoque Szent Margit Mária volt Isten eszköze e tisztelet terjesztésében, aki által az Üdvözítő Szent Szívét az emberiség elé tárta. A Szent Szív-ájtatosságot, mint a hozzávaló bensőséges tisztelet legértékesebb módját, a híveknek különösképp lelkére kötötte, és a Szent Szív tisztelőinek különös ígéretek tett. [...]

Alacoque Szent Mária Margit szerint az Üdvözítőt mindenekelőtt az bírta rá e tisztelet ajánlására és behozatalára, hogy „az embereket ezúton is az Ő szeretetére vezesse, s hogy szíveinket teljesen Neki szenteljük”. IX. Piusz pápa pedig azt mondja, hogy midőn a szentséges Szív ünnepét az egész Egyházban életbe léptette, „a hívek szeretetének újabb lendületet óhajtott szerezni, és szíveiket viszontszeretetre akarta gyullasztani az Üdvözítő Szíve iránt, aki szintén szeretett minket, és vérével mosta le vétkeinket”. Ugyanő hangsúlyozza: e tiszteletnek az a célja, hogy „ismét lángra szítsa a szeretetnek vajmi sok szívben meghűlt érzelmét”, és hogy az Üdvözítő is csak ez egyre célzott, midőn a világot Szent Szíve tiszteletére serkentette, hogy t.i. „a szeretet tüzeit magasabb lángra lobbantsa”. [...]

A Szent Szív érzelmi és lelki világába teljesen behatolni csak úgy lehet, ha az ember a szeretet mellett az igazságosságot, az irgalom mellett a szentséget, a részvét mellett a kérlelhetetlen erkölcsi szilárdságot is figyelembe veszi. A Szent Szív az „igazságosság és szeretet tárháza”: mindkettő egyformán. E két látszólag ellentmondó tulajdonságnak végtelen mértékben való egyesülése pusztán emberi szívben el sem volna gondolható, de mihelyt Istenember szívről van szó, be kell látnunk, hogy az a végtelen szeretet, amely Jézus Szívében lakik, nem lehet csupa nőies lágyág vagy tehetetlen engedékenység, amint viszont a végtelen igazságosság szintén nem lehet őbenne szívtelen ridegség és könyörtelen félelmetesség.

részlet a Bangha Béla S.J. Összegyűjtött munkái c. kötetből

„Íme a Szív, amely annyira szerette az embereket, hogy semmit sem kímélt, hanem kimerítette és felemésztette magát, csak hogy szeretetét irántuk kimutassa. Viszonzásul a legtöbb embertől csak hálátlanságot tapasztalok a tiszteletlenségekben, szentségtörésekben, hidegségben, megvetésben, amellyel engem a szeretet e szentségében illetnek. De a legjobban az fáj nekem, hogy még a nekem szentelt szívek is így bánnak velem. Azért azt kívánom tőled, hogy az Úrnap nyolcada utáni pénteket Szívem tiszteletére külön ünnepévé avassák. A hívek járuljanak e napon szentáldozáshoz, és ünnepélyes megkövetéssel szerezzenek elégtételt Szívemnek mindazokért a méltatlanságokért, amelyekkel a kitett Oltárszentségben illetnek. És én megígérem neked, hogy Szívem isteni szeretetének áldásait bőségesen árasztja ki mindazokra, akik e tiszteletet megadják neki, és azon iparkodnak, hogy ezt mások is megadják.”

Jézus 12 ígérete Szentséges Szíve tisztelőinek:

1. Megígérem – mondja az Úr –, hogy megadom nekik az állapotbeli kötelességeikhez szükséges összes kegyelmet.
2. Megadom és megőrzöm a békét családjaikban.
3. Minden bánatukban, szomorúságukban, gondjaikban megvigasztalom őket.
4. Életükben, de különösen átváltozásuk (haláluk) óráján biztos megmenekülésük leszek.
5. Kiárasztom bőséges áldásaimat minden vállalkozásukra.
6. A bűnösök szívemben megtalálják az irgalom forrását és végtelen tengerét.
7. A bágyadt, lanya, erőtlén lelkűk szívére fognak gyűlni.
8. A buzgó lelkűk rövid idő alatt tökéletességre jutnak.
9. Meg fogom áldani azokat a házakat, amelyekben szívem képét kifüggesztik és tisztelik.
10. A papoknak meg fogom adni a kegyelmet, hogy a legkeményebb szíveket is megindítsák és megérintsék.
11. Azok nevei, akik ezt az ájtatosságot terjesztetni fogják, szívembe lesznek írva.
12. Mindazok számára, akik 9 egymás után következő hónap első péntekén áldoznak, megígérem a végső megtérés ajándékát; ők nem velem ellenségeskedésben fognak átalakulni (meghalni), hanem megkapják a szentségeket és szívem biztos menedékük lesz a végső pillanatban.

forrás: Zsámár Jenő *Íme a Szív!*, ill. metropolita.hu

Az Egyház sebei Jézus sebei

Barsi Balázs OFM

A kísértések közepette, Jézusom, szent sebeidhez menekülök. Segíts, hogy olyan megrendült lélekkel tudjam nézni az isteni szeretet végső kinyilatkoztatásának e szent jeleit, mint Tamás apostol, és szívből kiálthassam: „*Én Uram, én Istenem!*” Titokzatos, szent Testeden, az Egyházon is vannak sebek – ezek a Te sebeid, Te veseled őket. Mi ejtettük, de Te hordozod őket, mégpedig értünk való szeretetből.

Az Egyház igazi sebeit a kívülállók nem látják, még a félig-meddig hívők sem, csak szentjeinek tárja fel Jézus Krisztus ezt a rettenetes látványt: azt a sok gyöngeséget, kishitúséget, keményszívúséget.

Amíg az Egyházra nem úgy tekintünk, mint Krisztus Titokzatos Testére, és az Egyház sebeit nem úgy nézzük, mint Krisztus szent sebeit, addig elmegyünk az Egyház igazi valósága mellett.

Add meg, Uram, nekem azt a kegyelmet, hogy Egyházad sebeiben ne csak az emberi gyarlóságot és bűnt lássam, hanem isteni szeretetted végtelen türelmét is.

forrás: Barsi Balázs–Telek Péter-Pál:
Magasság és mélység

Klima Sándor
MIATYÁNK

Ne mondd azt, hogy *mi*,
ha önző vágyaidra gondolsz.

Ne mondd azt, hogy *atyánk*,
ha nem tudsz gyermekként
viselkedni.

Ne mondd azt, hogy
jöjjön el a te országod,
ha anyagi jólétre vágysz.

Ne mondd azt, hogy
bocsájtod meg a mi vétkeinket,
ha te nem tudsz megbocsájtani
embertársaidnak.

Ne mondd azt, hogy
mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma,
ha nem gondolsz az éhezőkre.

Ne mondd azt, hogy
ne vigyél minket a kísértésbe,
ha mindennap arra gondolsz.

Ne mondd azt, hogy *ámen*,
ha nem veszed komolyan e szavakat.

(E vers szerzője egy zaklatott,
hajléktalan élet után 2005. november
26-án visszatért Teremtőjéhez.
Isten nyugosztalja!)

forrás: Érted vagyok 2006. január

Krisztus sebei

– régi legenda nyomán

Az ördögnek már régóta nem tetszett, hogy Szent Márton a keresztsége után egyre buzgóbb lett Krisztus követésében, sőt másokat is megtérített, és mindenfelé hirdette az Evangéliumot. Elhatározta, hogy "leállítja" Márton buzgólkodását. Ezért aztán pompás királyi öltözékben megjelent neki, és így szólt hozzá:

— Márton, szeretném megköszönni neked, hogy ilyen hűséges vagy! Rövidesen meg fogod tapasztalni, hogy én is hűséggel vagyok irántad. Meg fogod látni, milyen hálás tudok lenni. Csak maradj mindig mellettem. Számíthatsz rám, ha rám bízod magad.

Márton meglepetten fordult a királyi pompában csillogó úr felé, mivel szívében akaratlanul is kellemetlen érzések kavargtak.

— Dehát, uram, még azt sem tudom, kivel beszélek. Mondd meg, ki vagy te voltaképpen?

— Én vagyok az Úr, Jézus Krisztus, akinek a nevére megkeresztelkedtél — felelte az ördög szemrebbenés nélkül.

— De ha te vagy Jézus Krisztus, hol vannak a te szent sebeid? — kérdezte Márton.

— Ne légy hitetlen, Márton! — válaszolta az ördög. — Én a mennyei dicsőségből jöttem hozzád, s jól tudod, hogy ott már nincsenek sebek.

— De, Uram, mutasd meg sebeidet, mint ahogy azokat Tamás apostolnak is megmutattad. Nem tudok hinni benned, ha nem látom a sebek helyét. Nem tudok hinni olyan Krisztusban, akinek nincsenek sebei. S nem tudok bízni olyan Krisztusban, aki nem hordozta a keresztet — mondta Márton, s azután a keresztselét rajzolta a levegőbe. Az ördög erre hirtelen elsápadt, és eltűnt a szeme elől.

forrás: A bölcsesség iskolája
– írta és fordította: Csanád Béla

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Szerinted a feltámadt Krisztuson miért maradtak ott a sebek?
- Jézusnak szerinted melyik sebe fájhatott a legjobban?
- Te hallottál már Szent Mártonról? Mit tudsz róla?
- Milyen magyar szenteket ismersz? Van közöttük olyan, aki nagyon szimpatikus neked?

„Éppen elég fény van ahhoz, hogy lásson, aki látni akar, és éppen elég homály, hogy ne lásson az, aki nem akar.”

(Blaise Pascal – francia matematikus, fizikus)

A Torinói lepel hiteles másolata megtekinthető Székesfehérváron, az Almássy telepi Krisztus Király templomban a nagyheti szentmisék előtt, ill. után.

„Ez a nagyszombat misztériuma! Ott, Isten Fia halálának sötétjéből, új remény fénye tűnt fel: a feltámadás fénye. És íme, úgy tűnik nekem, hogyha az ember a hit szemével nézi ezt a Szent Leplet, észrevesz valamit ebből a fényből. A Lepel ténylegesen belemerült a halál mély sötétségébe, de ugyanakkor fényes is.” (XVI. Benedek pápa)

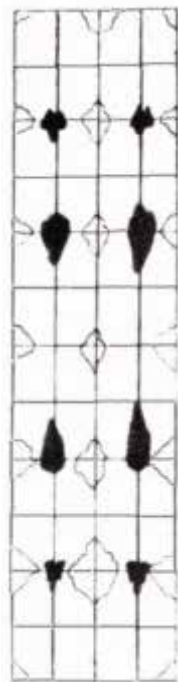
A Torinói lepel

– minden idők legcsodálatosabb és legtitokzatosabb ereklyéje

A 4,36 m hosszú és 1,10 m széles halszálka-mintásan szövött lenvászon kendőt a torinói Szent János székesegyházban őrzik. Secondo Pia ügyvéd 1898-ban fényképezte le első ízben, ekkor derült ki, hogy a kendőn lévő elmosódó foltok egy megdöbbenően tökéletes kép negatívját alkotják.

A leplen egy férfitest elülső és hátsó oldalának lenyomatszerű képmása látható, fejjel egymás felé fordulva, ami világosan mutatja, hogy a fekvő tetem alá helyezett hosszú kendőt a fej fölött visszahajtva fektették végig a testen (lásd: della Rovere festménye). A képmáson megjelenő férfi korát az antropológusok 30-33 évben határozták meg, testmagasságát 178-180 cm-ben, testsúlyát 79-80 kg-ban.

1532-ben tűz keletkezett a franciaországi Chambéry vár kápolnájában, ahol akkor a leplet őrizték. Az ezüst kazetta, melyben az ereklye negyvennyolcra hajtogatva feküdt, kezdett átizzani. Az utolsó pillanatban ugyan ki tudták menteni, de a kazetta egyik, már-már olvadásnak indult sarka az összehajtogatott kendőn égési foltokat okozott.

A kiterített leplen ezek az égésnyomok is láthatók.

1931-ben Giuseppe Enrie fényképész újabb képeket készített a lepelről. Ezek a képek számos érdeklődő tudós kezébe eljutottak, és alapjai lehetnek a tudományos kutatás megindulásának.

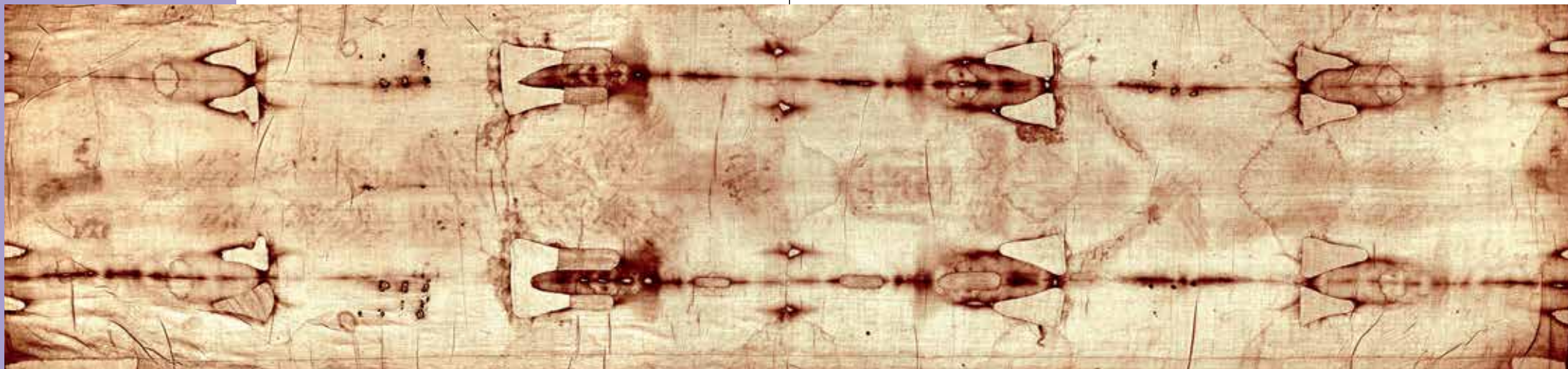
Az antropológusok ki-elemezték az arc sémita jellegét, az anatómusok megállapították, hogy a test felépítése anatómiai szempontból tökéletes, illetve a „normálistól” való eltérések a halál körülményeiből adódnak, sebészek és kórboncnokok nyilatkoztak a sebek jellegéről, keletkezésük okairól és a haláltusa közbeni

Giovanni B. della Rovere: Jézus levétele a keresztről (XVI.sz.)

testmozgások, majd a beálló halál leplen látható jeleiről. A lepel egyik kutatójának véleménye szerint azt az embert, akinek képmását a lepel megőrizte, valóban a legválogatottabb kínzásokkal gyötörték halálra, és az elszenvedett tortúrák nyomán szinte egész testét elborította a vér.

A test mindkét oldalát sebek és egyes helyeken határozott körvonalú vérfoltok borítják. A sebek pontosan megegyeznek azokkal, amelyeket Jézus az evangéliumokban leírt szenvedéstörténet során elszenvedett. Sőt, egyes esetekben még pontosabb információval szolgálnak, mint a köztudottan igen

szűkszavú evangéliumok, és eddigi ismereteink és elképzeléseink módosítására készítenek. A töviskoszorú

például – a lepel tanúsága szerint – nem néhány szűrés gallyból összefont és a homlok magasságában Jézus fejébe nyomott "korona" volt, hanem a tövises ágaknak az egész fejet homloktól a tarkóig beborító szövevénye, mely a leplen vérfoltokban mutatkozó sebekkel borította be az egész koponyát.

A bal kézen és a két lábfejen terjedelmes vérnyomok jelzik a keresztrefeszítésnél használt szögek nyomait. Meglepetésünkre a kézseb nem a tenyér közepén, hanem a bal csuklón látható. (A jobb csuklót nem látjuk, mert a balkéz eltakarja.) Eszerint a keresztrefeszítés során nem az elítélt tenyerét, hanem csuklóját szögezték át. A jobb mellkason kiterjedt vérfolt mutatja annak az oldalsebnek a helyét, melyet a halál beállta után a római katona lándzsája ütött, és melyből – a Szentírás szavai szerint – vér és víz folyt ki.

E nagy sebekhez képest viszonylag kisebb, de általában élénk vérzésre utaló foltok alakjában jelennek meg a korbácsolás okozta sebek. Legnagyobb részük a háton helyezkedik el, de alig van a test felületének egy tenyérnyi darabja, amelyet megkíméltek volna. A válltól a bokáig, és a mellkastól a térdig az egész testet elborító korbácsolások alapján fogalmat alkothatunk magunknak az elszenvedett rettenetes szenvedésekről.

A kutatás kiderítette, hogy a korabeli zsidó temetési szokásoknak megfelelően két

pénzdarabot tettek a halott szemhéjaira, melyek elfedik a képmás szemének beesettségét. Sőt, az egyik pénzérme köriratának egy részletét olvasható módon megtalálták a lepel jobb szem feletti részén. A felismert betűk alapján Filas jezsuita professzor meg tudta határozni a leplen nyomot hagyó pénzt. Eszerint a Pontius Pilátus által Kr. u. 29-ben bevezetett leptonról van szó.

Egy svájci kriminológus professzor, Max Frei, aki egyben képzett botanikus is, mikroszkópos vizsgálat során többféle virágport észlelt a kendő szálai között. A leplen fellelt pollenfajták 3/4 része Palesztinában tenyésző növényekből származik, melyek közül 13 fajta nagyon jellemző a Negev-sivatag és a Holt-tenger vidékére, vagy épenséggel kizárólag e területeken él. A többi pollen valószínűsíthetően a lepel kalandos útja során rakódhatott a szövetre.

A holttestet fényképszerűen, részletekben és árnyalatokban gazdagon ábrázoló lepel bizonyítja, hogy a férfi testén a romlás semmiféle jele nem mutatkozott. A nyomot hagyott test kétségtelenül holttest, mégpedig a hullamerevség állapotában, de a halálnak e kezdeti jelén túl a képmás tudományos elemzése a felbomlás semmi nyomát sem találta, pedig az ún. „süllyedésses hullafoltok” már a halál beállta utáni 1-2 óra alatt ki szoktak alakulni.

Jézus Krisztus szenvedésének a Szentírásból ismert egész története leolvasható a lepelről. A halotti kendő anyaga is erősen valószínűsíti, hogy zsidó kultúrkörben keletkezett, szövési módja ugyanis közel-keleti eredetre utal.

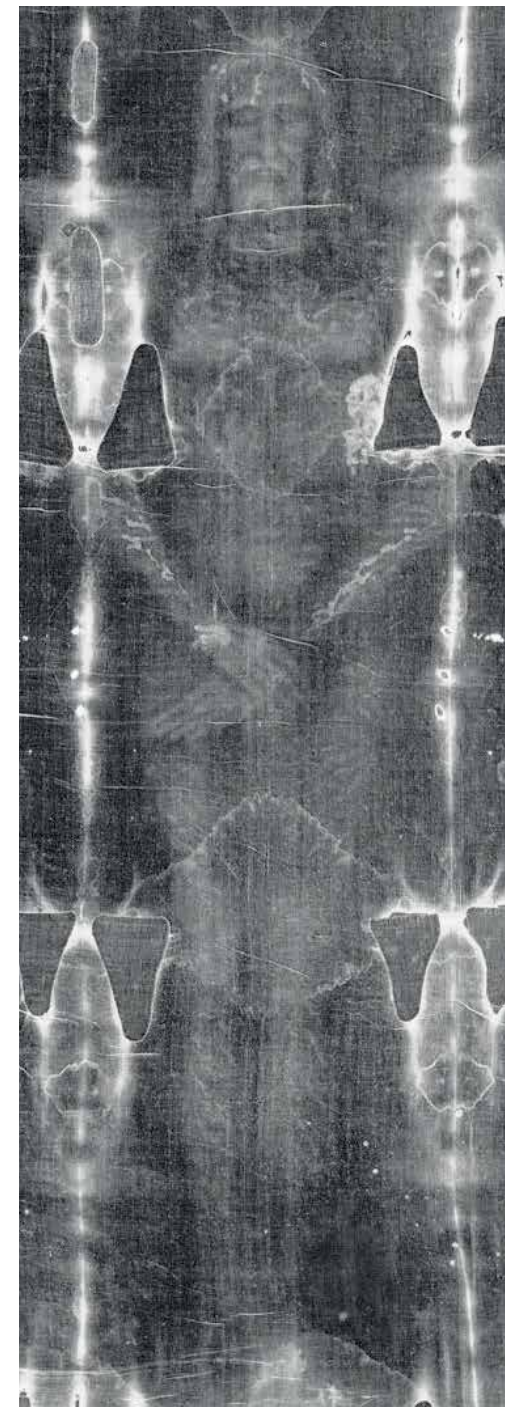
A tudósok megállapították, hogy a leplen nyoma sincs bármiféle festékanyagnak, sokan ugyanis festett hamisítványnak tartották a halotti kendőt. A képmást magának a lepel anyagának a felületen sárgásbarnára sötételt rostjai alkotják. Mikroszkóp alatt tisztán látható, hogy a sárgásbarna szín nem hatolt be a fonalak rostjai közé, mint ahogyan a hajszálcsövésség törvényei szerint mindenféle festékanyagnak be kellett volna szívódnia.

A kép oly halvány, hogy csak 5-6 m távolságból vehető ki. Újabb kutatások szerint nagyon rövid és intenzív égés hozta létre, amely egyetlen természetes folyamatnak sem része. Különösképpen olyan folyamat nincs, ahol egy holttest bocsátana ki ennyi hő- és fényenergiát.

Ian Wilson magfizikus vizsgálatai szerint a test körvonalai egy olyan rendkívül nagy energiájú fizikai folyamat eredményeként égtek bele a lepel anyagába, amely legjobban az erős neutronkísüléshez hasonlítható. (A korábban ateista tudós azt is megvallotta, hogy a lepel vizsgálata után lett hívő.) Marc Antoni és Arthur Lind „Részecskesugárzás a testből” című dolgozatukban arra a következtetésre jutottak, hogy az ismeretlen és nagy energiájú sugárzás a testből kiáradva érte a leplet.

További érdekesség, hogy a kutatások szerint a holttest nem úgy hagyta el a leplet, hogy azt leszedték róla, ebben az esetben ugyanis a vérfoltok, véralvadások elkenődtek volna a szöveten, és a sebek körvonalai sem rajzolódna ki ilyen pontosan.

forrás: Víz László: *A torinói halotti lepel és korának meghatározása*, ill. magyarkurir.hu

Stigmatizáció

(*stigma*: görög szó, jelentése "bélyeg") Napjainkig több száz stigmatizált-ról tudunk – túlnyomó részük nő. Híres stigmatizáltak pl.:

Assisi Szent Ferenc
Casciai Szent Rita
Sziénai Szent Katalin
Emmerich Anna Katalin
Neumann Teréz...stb.
és két magyar stigmatizáltról is tudunk:

Magyar Boldog Ilona

– a veszprémi domonkos kolostor priorája, Árpád-házi Szent Margit nevelője 7 évig

Galgóczy Erzsébet

– a XX. század nagy magyar engesztelője

Pio Atya – A csodák embere

olasz dráma, életrajzi film rendezte: Carlo Carlei (2000)

12

„Ötven évig viseled sebeimet, azután hozzám jössz”

Pietrelcinai Szent Pio atya – a stigmatizált szent

Pio atya Francesco néven, kisbirtokos szülők hét gyermeke közül a negyedikként született az olaszországi Pietrelcinában 1887. május 25-én. Ötéves volt, amikor egy nyári délután a Szent Anna-templomban megjelent neki Jézus Szentséges Szíve. Ettől kezdve rendszeresen voltak látomásai, őrangyalát is látta. Nagyon korán fölébredt benne a vágy a Jézus szeretetért való szenvedés iránt.

Jelentkezett a kapucinusok közé. Örömmel viselte a noviciátus kemény fegyelmét, és már ekkor elhatározta, hogy a szenvedésben följárja magát az emberiségért. Az ördög gyakran és olyan gorombán támadta, hogy ahhoz hasonlót csak Vianney Szent János életéből ismerünk. A szentmisét egyre inkább engesztelő áldozatként élte át.

Egy levele szerint 1910-től viselte a láthatatlan stigmákat. 1912. április 18-án átélte a szívcsere kegyelmét, és megkapta a könnyek adományát is: sokat siratta a maga és mások bűneit. Idegen nyelvekre az őrangyala tanította. 1918 augusztusában átélte a szív megnyitásának (transverberatio) kegyelmét, szeptember 20-án pedig megjelentek testén Krisztus látható, vérző sebei, a stigmák. Az Úr Jézus egyszer azt mondta neki: „Ötven évig viseled sebeimet, azután hozzám jössz.” Így is lett: pontosan ötven év múlva halt meg, s halála pillanatában a sebek behegedtek.

A stigmatizáció mellett több más, igazolt rendkívüli jelenség is kísérte Pio atya életét: a gyónók lelkének, gondolatainak olvasása, bilokáció, rendkívül magas testhőmérséklet (48 fok), ezenkívül nagyon kellemes, intenzív virágillat kötődött jelenlétéhez, illetve az általa használt tárgyakhoz.

Egyre többen mentek el San Giovanni Rotondóba, hogy találkozzanak vele. Ezzel együtt megkezdődtek a vizsgálatok stigmáinak hitelességéről. A kiküldött orvosok többsége kételkedett, de egyikük, Festa doktor nyilvánvalóan

természetfölötti jelenségnek minősítette a sebeket. Egy hivatalos vizsgálatot végző egyházi személy ezt a jelentést küldte Rómába: „Pio atya ördögtől megszállott, s a konvent tagjai csalók gyülekezete.” Ezért a Szent Officium 1923 nyarán úgy nyilatkozott, hogy a szerzetessel kapcsolatos dolgokat nem tekinti természetfölöttinek, majd 1924. június 24-én megtiltotta neki, hogy hívőket fogadjon, gyóntasson vagy bármi módon kapcsolatot tartson velük. Ezért évekig remetei elszigeteltségben élt, és teljesen egyedül misézett. Végül azonban XI. Piusz pápa egy újabb vizsgálat után, 1933-ban visszavonta a korábbi rendelkezéseket. Élete attól fogva a reggeli szentmise után vég nélküli gyóntatásokból állt.

forrás: magyarkurir.hu

Pio atya és Mindszenty bíboros

Pio atya szenttéavatási aktái között több mint száz esetet jegyeztek fel testének kegyelmi megkettőződéseiről, az úgynevezett bilokációkról¹. Pio atya maga vallotta be, hogy többször is meglátogatta ezen a kegyelmi úton a magyar prímást, Mindszenty Józsefet a börtönben. A bíboros nagyon szeretett volna szentmisét bemutatni, de fogvatartói ezt megtiltották neki. Az egyik ilyen látogatás alkalmával Pio atya magával vihette a szentmise bemutatásához szükséges kellékeket is. Ez azért rendkívüli, mert a bilokáció alkalmával csak a személyek változtatnak helyet, Pio atya azonban itt tárgyakat is magával vitt. Ezt örökíti meg a San Giovanni Rotondóban, Pio atya sírja fölött látható mozaikkötés egyik jelenete.

¹ Bilokáció: ugyanazon személy jelenléte egyszerre két helyen. A jelenség a feltámadás utáni élet elővételezése, ahol a tér és az idő nem átjárhatatlan, hanem egybeolvad.

részlet II. János Pál pápa homíliájából
Pio atya szentté avatásán

Miért nem tűntek el Jézus sebei a feltámadás után?

részlet Ferenc pápa homíliájából
XXIII. János és II. János Pál
szentté avatásának szertartásán

Ő már megmutatta azokat az első alkalommal, amikor megjelent az apostoloknak, annak a szombat utáni napnak az estéjén, a Feltámadás napján. De aznap este nem volt ott Tamás; és amikor a többiek mondták neki, hogy látták az Urat, ő azt válaszolta: ha csak nem látja és nem érinti azokat a sebeket, akkor nem hisz. Nyolc nappal később Jézus ismét megjelent az utolsó vacsora termében a tanítványok között, és ott volt Tamás is; Jézus hozzá fordult és meghívta, hogy érintse meg sebeit. És akkor az az őszinte ember, az az ember, aki hozzászokott ahhoz, hogy személyesen ellenőrizze a dolgokat, letérdelt Jézus előtt és ezt mondta: „Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28).

Jézus sebei botrányt jelentenek a hit számára, de egyben a hit igazolásai is. Ezért a feltámadt Krisztus testéről nem tűnnek el a sebhelyek, ott maradnak, mert azok a sebhelyek Isten irántunk való szeretetének el nem múló jelei, és nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy higgyünk Istenben. Nem azért, hogy higgyük: Isten van, hanem hogy higgyük: Isten szeretet, irgalmaság, hűség. Szent Péter, Izajás szavait idézve ezt írja a keresztényeknek: „Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1 Pét 2,24; vö. Iz 53,5).

homília 2014. április 27-én
forrás: magyarkurir.hu

„*H*acsak nem látom kezén a szegek nyomát, s ha ujjammal a szegek helyét nem érintem és kezemet oldalába nem teszem, nem hiszem”. Ezekből a szavakból az derül ki, hogy Jézust most már nem annyira arcáról, mint inkább sebeiről lehet felismerni. Tamás véleménye szerint a Jézus önazonosságára utaló jelek most már mindenekelőtt a sebek, amelyek azt mutatják, hogy Jézus mennyire szeretett bennünket.

XVI. Benedek pápa

A paradicsompalánta

A kis paradicsompalánta virágedényben nevelkedett, és nagyon jól érezte magát. Aztán egyszer csak jött egy KÉZ, és kivette onnan.

— **Miért veszel ki innen? Olyan jól éreztem magam!** — kérdezte.

— **Azért, mert itt nem lenne számodra elég hely növekedni** — jött a válasz.

A KÉZ nem sokkal később kiültette a szabad ég alá.

— **Miért teszel engem ide? Úgy tűz a nap, és úgy fúj a szél!** — mondta.

— **Azért, mert így tudsz növekedni és erősödni!** — jött a válasz.

Aztán jött a zivatar, dörgött az ég, csapkodtak a villámok.

— **Félek!!! Elázok! Vigyél el innen te KÉZ!** — kiáltotta.

— *Nyugodj meg! A villám nem bánt téged, víz nélkül pedig legyengülnél és elszáradnának értékes leveleid!* — jött a válasz.

Most már szépen nőtt, és örült a kis növény.

De jött a KÉZ, hozott egy karót, és odakötözte.

— **Miért kötözől meg? Én szabad akarok lenni!**

— *Azért, hogy a karó mellett maradj, és ne törjön el értékes szárad, ami összeköt a gyökérrel.* — jött a válasz.

Aztán újra jött a KÉZ, és ridegen leszakított róla néhány hajtást.

— **Mit csinálsz?! Leszaggatod értékes hajtásaimat?** — kérdezte ingerülten.

— *Nem,* — felelte a KÉZ — *csak elveszem tőled azt, ami akadályozna a bőséges gyümölcstermésben!*

Ezután a KÉZ beszórta a növényt valami szerrel.

— **Mit csinálsz velem, ez bűdös, alig kapok levegőt!** — kiáltotta.

— *Ne ijedj meg* — mondta a KÉZ — *ez véd meg majd a kártevőktől.*

És a növény csak nőtt tovább... és végül termelt sok-sok gyümölcsöt... és boldog volt!

Ne félj! Téged is Annak a KEZE formál, aki alkotott! Azt akarja, hogy gyümölcsözz! Hogy fényesen ragyogj! Hogy örömed teljes legyen!

forrás: bibliai-kincsestar.hu

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Tudnál példát mondani arra, hogy hasonlóan ehhez a kis paradicsompalántához, az ember fejlődése is sokszor valami kellemetlenséggel jár együtt?

○ Kisbaba, óvodás vagy iskolás – kinek a legjobb szerinted és miért?

○ A gyerekeknek jobb vagy a felnőtteknek szerinted? Miért?

○ Van kedvenc emléked abból az időből, amikor még nagyon picike voltál?

Szeretni a szenvedést?

Prohászka
Ottokár

A keresztet csak akkor lehet megszeretni, ha az ember azt Isten kezéből veszi. A szenvedést szeretni nem lehet, a szenvedést csak gyűlölni lehet, mert a szenvedés a mi ellenségünk; semmiféle élet nem szereti a szenvedést: a tűz nem szereti a vizet, az öröm nem szereti a szomorúságot, az ember sem szeretheti a bűt, a bajt, a kínt, a halált. Ha valaki szereti a rosszat, azt csak mint jót szeretheti. Krisztus Urunk is így szerette, mint Szent Pál mondja: az eléje tett örömet, a kilátásba helyezett dicsőségért viselte el a keresztet; ebben van logika, van észszerűség, van kegyelem, van természetfölöttiség is.

Nem lehet szeretni a rosszat másként, csak úgy, ha jó kerül ki belőle. Krisztus azért szerette a keresztet, mert látta, hogy az dicsőségének és a világ legyőzésének fája. Így már mindenki megbékül a kereszttel: a diák, a tudós szereti a tanulást haszonért, élvezetért, dicsőségért; a beteg szereti a keserű medicinát, mert az egészségre gondol; a szántóvető verejtékkal öntözi barázdáit az aratás reményében; Krisztus is szereti a keresztet Istenért s az emberért.

részlet Prohászka Ottokár
Új elmékedések c. könyvéből

Próbatételek

Egy leány panaszkodott az édesapjának, hogy rosszul mennek a dolgai. Belefáradt az állandó eredménytelen harcba. Nem tudta, hogyan menjen tovább az életében, mert ki-merültnak érezte magát. Úgy tűnt számára, hogy valahányszor megold egy problémát, mindig új probléma jelenik meg az életében.

Édesapja szakács volt. Kézen fogta őt és elvitte a munkahelyére. Fogott három fazekat és vizet forralt bennük. Amikor forrni kezdett a víz, az egyikbe sárgarépát, a másikba tojást és a harmadikba kávészemeket rakott.

Főzés közben egyetlen szót sem szólt, csupán rámosolygott a leányára. Húsz perc elteltével apja eloltotta a tüzet, majd egy tálba rakta a tojásokat, egy tányérba a sárgarépát és kitöltötte a kávé egy csészébe. Ezután megkérdezte a lányától:

— Kedvesem, mit látsz itt?

— Tojást, sárgarépát és kávé — válaszolta.

Ekkor arra biztatta, hogy tapintsa meg a sárgarépát. A lány megtapintotta és érezte, hogy puha. Ekkor arra kérte, hogy hántsa le a tojás héját és a lány érezte, hogy a tojás nagyon kemény. Ekkor arra kérte őt, hogy kóstolja meg a kávé. A lány nevetve kortyintott az illatos nedűből, majd megkérdezte:

— Mit jelentenek mindezek, apám?

Az édesapja elmagyarázta ekkor neki, hogy mind a három elemet ugyanolyan körülmények közé helyezték: forró vízbe. Csakhogy mindhárom elem különbözőképpen reagált erre:

— A sárgarépa megpuhult és törékennyé vált. A tojások erősen megkeményedtek. Ellenben a kávé megváltoztatta a vizet. Mit gondolsz, te melyikhez hasonlítasz ezek közül? — kérdezte lányától az apa.

— Amikor a mostoha körülmények kopognak ajtódon, te hogyan válaszolsz erre? Egy látszólag kemény sárgarépa vagy-e, akit ha megérint a fájdalom, elveszíti keménységét? Esetleg a tojáshoz hasonlítasz, aki képlékeny szívvel és folyékony szellemmel indul, azonban egy kegyetlen esemény után keménnyé és rugalmatlanná válik? Te kívül ugyanolyan maradtál, azonban belül megkeseredett a szíved? Vagy egy kávészem vagy? A kávé megváltoztatja a forró vizet, a neki fájdalmat okozó elemet. Amikor a víz eljut a maximális forráspontra, a kávé kiengeti legjobb aromáját és zamatát.

Az élet nehézségeit bölcsen használd fel arra, hogy kiengedd "édes kávé zamatodat"!

forrás: laudetur.hu

Tóth Árpád ISTEN OLTÓ-KÉSE

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödt jaját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.

M. Feesche

A KÜLÖNÖS RUHA

(fordította: Túrmezei Erzsébet)

Szenvedésed

Isten-adta ruhád.

Először sehogyan se illik rád.
Úgy találd, hogy nagy neked.
Belenőhetsz, ha békén viseled.

S ha Isten ráteszi áldó kezét,
erőt arra is ád,
hogy úgy viseld végül a szenvedést,
mint drága ünneplőruhát.

KEVESEN VANNAK, AKIK JÉZUS KERESZTJÉT SZERETIK

Kempis Tamás – ágostonrendi szerzetespap

Sokan sűrögnek Jézus körül,
akik szeretik az Ő mennyei országát,
kevesen, akik keresztje alá hajtják
vállukat.

Sokan vannak,
akik vágyakoznak vigasztalására,
de kevesen kérnek részt
a megpróbáltatásból.

Lakomájában sokan mellé ülnek,
bőjtjét kevesen vállalják.

Arra mindenki vágyakozik,
hogymeg vele örvendezzék,
kevesen akarnak valamit
szenvedni érte.

Sokan követik Jézust a kenyértörésig,
de kevesen isszák ki vele
a szenvedés kelyhét.

Sokan áldják a csodáit,
kevesen követik a kereszt gyalázatáig.

Sokan szeretik Jézust addig,
míg kellemetlenségük nem támad miatta.

Sokan dicsérik és áldják,
míg tőle vigasztalásokban részesülnek.

Amint pedig elrejtőzik
és egy kis időre magukra hagyja őket,
vagy panaszkodni kezdenek,
vagy túlságosan is elhagyják magukat.

Ám akik Jézust Jézusért szeretik,
és nem saját vigasztalásuk miatt,
azok éppúgy áldják Őt a zaklattatásban,
és ha szívük szakadna is,
mint a legédesebb vigasztalás idején.

S ha sosem akarná
vigasztalásban részesíteni őket,
akkor is mindig dicsérnék,
és hálát adnának neki.

Ó, mire nem képes
a Jézust irányzó tiszta szeretet,
amelybe nem vegyül semmi önérdék
vagy önszeretet.

Hát nem béresnek kell-e mondani
mindazokat, akik folyton vigasztalást
keresnek? Nem az igazolódik-e róluk,
hogy inkább magukat szeretik,
nem Krisztust?
Hiszen folyvást saját javukon,
hasznukon jár az eszük.

részlet Kempis Tamás
Krisztus követése c. művéből

Legyőzve is ő győzött!

Mindszenty bíboros életáldozata hazájáért

Mindszenty József Magyarország hetvenkilencedik hercegprímása utolsó leheletéig a meggyötört, keresztre feszített Krisztus hűséges követője volt. Mindig bátran síkra szállt az elnyomottakért, ezért a nyilasok és a kommunisták is bebörtönözték. Nyolc évet töltött különböző börtönökben.

Az 1948. december 26-i letartóztatása után a kommunista hatalom nekifogott testi-lelki megtörésének (82 kilóról 44 kilóra fogyott). A kínzásokon túl különféle megaláztatásokat kellett elviselnie, ill. akaratbénító szerekkel kábították, hogy az elítéléséhez megfelelő vallomást csikarjanak ki belőle, majd kirakatperben életfogytiglanra ítélték. Az ítélet az egész keresztény világban óriási felháborodást váltott ki.

1956-ban kiszabadítják a felkelők, de csak pár napig lehetett szabad. November 4-én az országba érkező oroszok elől az amerikai követségen kapott menedéket. Tizenöt évet töltött itt diplomáciai oltalom alatt magányosan, egy másfajta bezártságban. Lett volna lehetősége külföldre menekülni, de ő jelenlétével is szeretne volna tartani a lelket megtört népében. 1971-ben végül szándéka ellenére, de a pápának fogadott engedelmesség okán elhagyta Magyarországot, ahova többé már soha nem térhetett vissza. Ezután sorra felkereste a világban szétszóródott magyar közösségeket, hogy erősítse őket lélekben.

Mindszenty bíboros egész életét engesztelő áldozatul adta szeretett népéért, hasonlóan a címe-rébe is foglalt Árpád-házi Szent Margithoz. Végakarata szerint: „Ha számkivetésben halok meg, temessenek el ideiglenesen a máriazelli templomban.” De „ha Mária és Szent István országa felett lehull a moszkvai pánszláv hitetlenség csillaga, vigyék testemet az esztergomi bazilikai sírboltba.” Ünnepélyes újratemetésén (1991) az esztergomi bazilika altemplomában helyezték el hamvait.

Mindszenty József
– A magyarok lelki-
ismerete

„Magyarország szabadságát neki is köszönhetjük, mert tartotta bennünk a hitet és a reményt, hogy Isten igazságáé lesz az utolsó szó. Mindszenty József nagypéntekje elhozta nekünk a feltámadást.”
(Habsburg Ottó – részlet a Mindszenty újratemetésén mondott beszédéből)

A. Ceppi: Mindszenty bíboros a XX. század keresztjeire feszítve

Részletek Mindszenty bíboros Emlékirataiból

A letartóztatás

Magamhoz veszek egy töviskoronás Krisztus-képet is, amelyet még novemberben küldött egy ismeretlen hívem ezzel a felírással: *Devietus vincit* – *Legyőzette győz*. (A képet az Andrassy-útra is magammal viszem. A börtönben is velem van. Hogyan maradt meg? – Nem tudom. A tárgyalás napjaiban is ott van és titokban rá-ránézek. Amikor a fegyházban misézni engedtek, ez az oltárképem. A háziőrizetben is ott áll az asztalon előttem. A szabadságharcosok jöttével is ezt veszem először magamhoz 1956-ban. Az amerikai követségen is ennek a "legyőzette győz" Krisztusnak a képe előtt misézek. Oda is a ruhám alatt, a keblemen őrizve vittem magammal. Azóta is velem van. Állandóan magamnál hordom. A felirat fele, a legyőzetés rajtam is és az én életemben is megtörtént. De az állítmány, a "vincit" ... Isten kezében van.)

Édesanyja halála

Az én anyám zord idők csillaga volt és az ő fénye vigasztalt. Most elment a csillag. Elhívta az örökkévalóság nagyobb fénye. Mr. Garret Ackerson, a követség ügyvivője, bejön; kedvesen vigasztal. Megköszönöm figyelmét. Aztán megint csak arra gondolok, hogy anyám egész élete előkészület volt az örök életre. A haldoklókat mindig fölkereste és végső perceikben együtt imádkozott velük, mert Ő tudta róluk, hogy elmúló életük legfontosabb pillanata előtt állanak. [...]

Ha édesanyám nem lett volna közelemben a nyolc év alatt... Szent Mónika, a nagy Szent Ágoston anyja nyolc napig volt fiával. Nekem szegény bűnösnek, nyolc évet adott az Úr, áldott legyen érte! Ő tudta, hogy mennyire reászorulok. [...]

Gyertyaszentelőkor vette magához a betegek szentségét. Ő is fennhangon imádkozott, roppant nyugalommal. Nem félt a haláltól; a másvilág magától értetődő valóság volt számára. Olyan tény, mint az emberi lét, mozgás, lélegzés, gondolkodás. Végrendelkezik. Az unokák az örökösök. Február negyedikén még dédunokát tart ölében, kaput nyit a hazatérő fogatnak, kukoricát morzsol és mint mindig szokásos imáit végzi el. Éjjel hugom bizonyos jelekből változást lát anyánk állapotában. Elhívja hirtelen lelkiatyját. Anyám is tud a helyzetről. Ég kezében a haldoklók gyertyája. Imádkozik ő is. Így szenderül át hajnaltájt agónia nélkül az örökkévalóságba. Jézus Szíve tisztelője volt és első pénteken halt meg, hajnali fél háromkor.

Földi maradványaihoz megindult a búcsúzó emberek áradata. Nem látványosság-keresésből, szokásból; szinte valamennyien

Állok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata. Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos.

könnyek közt imádkoznak. Jön a körorvos, aki évtizedeken át odaadással kezelte. Le roskad melléje s összetett kézzel, könnyek között imádkozik... [...] Megkönnyezetlenül senki sem távozik. Két éjszaka imádkozva virraszt felette a falu. Koporsója, ravatala fölé odahelyezik távollevő fia képét, amely az ő szobájának féltett kincse volt.

Február 7-én 14 órakor temetik. Ha valakinek, úgy nekem kellene ott lennem. Nem adhatom azonban magam a kommunista államrendőrség kezére. A követség vezetője, Mr. Ackerson, két titkára kíséretében szeretett volna Mindszentre menni, ennek azonban hivatalos akadálya volt. Az olasz követ és felesége s a francia követ neje, Mme Paul-Boncourt vesznek részt édesanyám temetésén. Ők viszik el koszorúmat, szalagján a következő mondattal: *Hálával, fájdalommal, a viszontlátás reményében*.

Már szombaton rendőrsztagok – egyenruhások és titkos rendőrök – érkeztek autóikon a faluba. Hírek terjednek el arról, hogy miattam jöttek, s hogy amint kilépek az autóból, azonnal lefognak. Így a család attól retteg, hogy megérkezem. A nagy rendőrfelvonulás nyomasztólag hat a temetés légkörére. Elmarad a főpapi gyászmise is. A megyéspüspök, aki az apámat temette, betegségével mentette ki magát, s a két helybeli papon kívül a temetésen csak 5 pap vett részt. Az iskolások együttesként egy szálíg jelen vannak, de a tanítójuk nélkül. A nép azonban csodálatos hűséggel vonul fel: jönnek, csak jönnek, utcáról, a kertek alól, mindenünnen a szomszédságokból.

részletek Mindszenty József *Emlékirataim* c. könyvéből

AZ ÉDESANYA, KOVÁCS BORBÁLA LEVELE FIÁHOZ

Édes Fiam, Jóska!

Az édesanya-könyvet megkaptam. Ezért az egyért igen örülök: egy gyermek született a világra, aki az édesanya értékét becsülte és még könyvet is írt róla! És ez a gyermek pedig az én szülött Fiam! Istennek legyen hála érte most és mindenkor.

Tudom, Édes Fiam, hogy tövises úton kell haladnod az élet folyamán, gondos és terhes neked is az élet keresztje. Csak azért mégis, hogy Istennek girákat (kincseket) nyerhess, híveidet jól neveld és szeretettel a Jézus Krisztus országába bevezethesd, ezt kívánom és kérem Istent, hogy úgy legyen.

forrás: mindszenyalapitvany.hu
kép forrása: mindszeny.hu

ÁRPÁD-HÁZI SZENT MARGIT az engesztelő királylány

Margitot még a szíve alatt hordozta édesanyja, amikor a tatárok 1241-ben betörték Magyarországra és pusztító vereséget mértek a magyar seregre. A királyi család Dalmáciába menekült. A születendő gyermeket a szülők végső kétségbeesésükben felajánlották Istennek, aki meghallgatta őket, mert a tatárok hamarosan elhagyták az országot. A szülők nem vonakodtak fogadalmukat teljesíteni: amikor Margit hároméves lett, átadták a veszprémi domonkos nővéreknek. Majd az apja által építtetett zárdában élt a Nyulak szigetén (Margitsziget) egészen haláláig.

Atyja kétszer is fölkereste Margitot a kolostorban házassági ajánlattal, mindkét alkalommal biztosítva őt arról, hogy a fölmentést Róma minden bizonnyal meg fogja adni, hiszen a kilátásba helyezett házasságok igen nagy politikai előnyökkel járnának. Margit mindkettőt határozottan visszautasította, atyját pedig emlékeztette arra, hogy ő ajánlotta föl egykor Istennek.

Napjait munkában, éjszakáit imádságban töltötte. Gyakran vállalt önsanyargatást is, mellyel Istent kívánta engesztelni, de a vezeklés mindenekelőtt a szeretet önfeláldozó tetteiben, betegek gondozásában, bélpoklosok ápolásában nyilvánult meg. Az írások arról is tanúskodnak: felnöveked-

ve egyre jobban láthatta, hogy Jézus áldozatához kapcsolt élete engesztelő áldozat a magyar népért.

Engesztelő gyakorlatainak fokozására vállalkozott az édesapja (IV. Béla) és annak fia, István közötti háború miatt, aminek a meggyengült országban végzetes kimenele lehetett volna. Önmegtagadásaival és engeszteléseivel is magyarázható, hogy az apa és fia a Nyulak szigetén kötött békeszöveget (1266), amely átmeneti nyugalmat hozott az országban.

Megkapóan szép, ahogy Margit túllátott az ország nyomorúságos helyzetén, és felismerte: a megosztottság Jézus Krisztus egyházát is veszélyezteti. Egy alkalommal, amikor a szerzetestársnői, féltve őt az önmegtagadások okozta testi gyengeségektől és betegségektől, megkérdezték tőle, miért gyötri magát az országban történekmért, ő az egyháznak okozott sebekre hivatkozik: az „*Anyaszentegyház, minden hű keresztények anyja az ő (az Egyház) drágalátos tagjaiban metéltetik és ő igen keményen gyötörtetik. És ti azt mondjátok énnékem: »Mi tenéked benne?« Nemde nem ő szült-e a keresztvíznek miatta újonnan engemet, tiveletek együtt? Nemde az ő leányai közül való vagyok-e én? Bizonnyal az vagyok»* (Ráskai Lea, i. m. 84k).

Margit 1270. január 18-án, huszonnyolc éves korában halt meg – szeretettől és vezekléstől elemészve.

Boldoggá avatása már 1276-ban megtörtént, szentté avatására azonban csak évszázadokkal később, 1943-ban került sor. Tisztelete ma is élő, példája nagy időszerűséggel bír, mint azt XII. Piusz sorai a szentté ava-

tási bullában megfogalmazták: „*Bízunk abban, hogy kiengesztelő áldozati hivatását ő, az első apostoli király sarja tovább folytatja nemcsak szeretett hazájáért, hanem minden nemzetért, és kieszközli a Krisztus szeretetén alapuló nyugalmat és békét az Irgalmasság Atyjától az egész emberiségnek.*”

forrás: ujember.hu és
mindszentyalapitvany.hu

Árpád-házunk gyöngye, engesztelő Szent Margit, azt üzeni népének: pusztuló hazátok megmentéséért kövessétek engesztelő életemet! Az engesztelés nagy magyar műve, mint fölséges tisztító folyam hömpölyögjön végig magyar földön és ennek ereje, meghallgatásra találva, felülhaladjon minden vér-, könny- és bűnhullámmal; a megbántott Isten és a megbántó ember közt elkövetkezzék a boldog megbékélés, az igazságosság és béke megcsókolják egymást. Azt akarjuk elérni az engeszteléssel, hogy az Úr mondja: Én népem vagy te; és mi azt mondjuk: Én Istenem vagy Te.

Mindszenty József bíboros
Engesztelési körlevél, 1946. február 11.

A kerítés

Volt egyszer egy nagyon engedetlen fiúcska, aki szüleinek sok fejfájást okozott a viselkedésével. Egyik nap az édesapja adott neki egy zsák szöveget, és azt mondta:

— *Mostantól fiam, ha rossz fát teszel a tűzre, azonnal be kell verned egy szöveget a kertünk kerítésébe!*

„Nahát, ilyen kellemes büntetést sem kaptam még” – gondolta magában a fiú, és szinte alig várta, hogy valaki tetten érje valami csínytevésen, hogy végre beverhesse azokat a szövegeket.

Az első nap rögtön 37 szöveget vert be. Estére azonban már kellőképp kényelmetlennek érezte, hogy félóránként ki kell rohannia a kalapáccsal – nagyon fárasztó volt ez így. Ezért a következő napokban inkább megpróbált uralkodni az indulatain, és a bevert szögek száma így napról napra csökkent. Sőt, hetek múlva elérkezett az a nap is, mikor a fiúnak egy szöveget sem kellett bevernie a kerítésbe. Ekkor odament az apjához, és elújságolta neki, hogy aznap egyszer sem nyúlt a kalapács és a szögek után. Az édesapja pedig azt mondta neki:

— *Jól van fiam, akkor mostantól kezdve minden egyes alkalommal húzz ki egy-egy szöveget a kerítésből, amikor meg tudad állni, hogy valami rosszat mondj vagy tegyél.*

Telt-múlt az idő, s a fiú egy nap végre azt mondhatta az édesapjának, hogy kihúzta az összes szöveget a kerítésből. Az apa ekkor odavitte a fiát a kerítéshez, és ezt mondta neki:

— *Fiam, igazán szépen viselkedtél, édesanyáddal nagyon örülünk, hogy így megváltoztál. Na de most, kérlek, gyere velem.*

Kisérták az út szélére a ház elé, majd az apa így szólt:

— *Nézd meg jól a kerítésünket, fiam.*

Pár percig némán figyelték a csaknem teljesen szétlyuggatott kerítésleceket, majd az apa törte meg a szomorú csendet:

— *Látod fiam, ez a kerítés már soha többé nem lesz olyan, mint régen volt. Ha valami rosszat teszel valakivel, igazából ugyanígy megsebzod őt, mint ahogy ezek a szögek a kerítésünket. Egy ugyanolyan sebet hagysz annak a személynek a lelkében, mint ezek a lyukak itt. És bizony a szóbeli sértés is ugyanakkora fájdalmat okozhat, mint a testi! Sajnos nem tudjuk meg nem történné tenni a megdondatlanságból elkövetett hibáinkat, de ne félj, azért nincs minden veszve! A kiengesztelődés és a megbocsátás segíthet a lyukak eltüntetésében. Ezt jegyezd meg jól, fiam!*

forrás: bibliai-kincsestar.hu

„Sokkal súlyosabbak a harag következményei, mint okai.”
(Marcus Aurelius – római császár)

„Kezünk közül azonnal kihúzzuk a tüskét, miért őrizzük akkor szívünkben?”
(Facundói Szent János)

„Elragadtatni könnyű magunkat – ez mindnyájunk adottsága –, de az már nem könnyű – és nem is vagyunk mindnyájan képesek rá –, hogy arra haragudjunk, akire kell; annyira, amennyire kell; akkor, amikor kell; azért, amiért kell; és úgy, ahogy kell.”
(Arisztotelész – ókori görög tudós és filozófus)

„Hol a harag tanyát üt, nincs helye az észnek!”
(közmondás)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Mi az, amivel könnyen fel lehet bosszantani téged?

○ Te mit teszel, ha valaki nagyon felbosszant?

○ Vissza tudsz emlékezni arra, hogy mikor voltál valaha a legdühösebb és miért?

○ Hogyan értelmeznéd az alábbi idézetet?

„Nagy haragjaink folyóját kis sérelmeink patakjai táplálják.”
(Moldova György – Kossuth-díjas író)

„Bolond, aki nem tud haragudni, de bölcs, aki nem hajlandó.”
(közmondás)

Csatlakozni Jézus megváltó művéhez

– Bocsa József piarista szerzetes atya gondolatai az engesztelésről

Aszentmise Jézus keresztáldozatának a megújítása, jelenvalóvá tétele. Az Ő élete, szenvedése, kereszthalála engesztelte ki, vagyis békítette össze Istent és az emberiséget. „Jézus Krisztus az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.” (1Jn,2,2) [...]

Jézus engesztelése az alapvető, a mi engesztelésünk nem más, mint Jézus engesztelésére való hivatkozás, ahhoz való imádásos társulás. Jézus testét és véré, lelkét és Istenségét ajánljuk fel a saját bűneinkért, és az egész világ bűneiért. Csatlakozunk Jézus kéréséhez, hogy a Mennyei Atya irgalmazzon nekünk. Irgalmazzon nekünk személyesen, akik imádkozunk, és azoknak is, akikért, akik helyett imádkozunk. A mi engesztelésünknek a lényege ez a Jézus imájához és áldozatához való közbenjáró társulás, csatlakozás.

Az engesztelés célja Isten irgalmasságának az eljuttatása minél több emberhez annak érdekében, hogy a bűnösök kiengesztelődjenek, vagyis újra szeretetkapcsolatba kerüljenek Istennel és embertársaikkal, akikben Isten jelen van. [...] Az isteni terv szerint a keresztyének engesztelésével együtt válik teljessé Krisztus engesztelése. A megváltást, az Istennel és az egymással való kiengesztelést Isten úgy gondolta el, úgy viszi végbe, hogy a benne való részvételre meghívja azokat a keresztyéneket is, akik készek erre.

A Jézussal való együtt engesztelés azért lehetséges, hogy Krisztus misztikus testét alkotjuk. Pál apostol tanítása szerint Ő a fő, mi pedig az Ő tagjai vagyunk. Amit Ő tesz, annak a megtételére hívja misztikus testének a tagjait is. De senkire semmit nem erőltet rá. Hív és szabad választ vár tőlünk.

forrás: bocsa.jozsef.piarista.hu

Szívem telve van irgalommal a lelkek iránt, de főleg a szegény bűnösök iránt. Bárcsak megértenék, hogy én az Ő legjobb Atyjuk vagyok, értük ömlött szívemből mint irgalommal teli forrásból a vér és víz; értük lakom a tabernáculumban. Az Irgalmasság Királyaként kegyelmekkel akarom megajándékozni a lelkeket, de nem akarják elfogadni azokat. Legalább te jöjj hozzám oly gyakran, ahogy csak lehetséges. Fogadd el a kegyelmeket, melyeket mások nem akarnak elfogadni, s ezzel megvigasztalod a szívemet. Mily közömbösek a lelkek ennyi jóssággal s a szeretet ennyi bizonyítékával szemben; szívemet mérhetetlenül sérti a világban élő lelkek hálátlansága és feledékenységge: akik mindenre találnak időt,

csak arra nem, hogy hozzám jöjjenek, és kegyelmet kérjenek. Így hozzátok fordulok, kiválasztott lelkek – vagy ti sem értitek meg szívem szeretetét? Szívem itt is csalódott. Nem találok szeretetemet iránti tökéletes odaadást. Mennyi elővigyázat, mennyi óvatosság, mennyi bizalmatlanság! Vigasztalásodra elmondom, élnek a világban lelkek, akik őszintén szeretnek engem. Örömmel lakozom szívükben. De ezek nincsenek sokan. [...] Ők fogják kérni az irgalmasságot a világ számára. Az Ő szeretetük és áldozatuk tartja fenn a világot. Legfájdóbb, ha egy általam különösképpen kiválasztott lélek sebz meg szívemet hűtlenségével. Ezek a hűtlenség pengéként hasítanak szívembe.

forrás: Fausztina nővér: Napló 367

„Nem a bűn a legnagyobb rossz...”

Értünk, a mi üdvösségünkért szállt le a mennyből és értünk, a mi üdvösségünkért nem szállt le a keresztről. A kereszten maradt, hogy fölnézhessünk rá és sebei által meggyógyuljunk. Íme, ezért nézünk mi, Krisztus barátai nagypénteken a keresztre. Sajnos sokan nem követik példánkat és elfordulnak a kereszttől. Sokan vannak, akik beérik a földi látomásokkal, kétes boldogsággal és "dalolnak, ha a keresztre néznek." De kérdezem én: van-e veszedelmesebb tékozlás, mint a szeretet megvetése? Vajon mi értelme van a kereszt elleni tusakodásnak?

Megengedheti-e magának a bűnös emberiség, hogy semmibe vegye Krisztus keresztjét? Miért fogjuk be fülünket, mikor Jézus ma is kiált: *Hol vagy Ádám?* Szólongat, mert azt akarja, hogy fölnézzünk rá. Fölnézzünk bűneink bokrából, a közöny sivatagából, a gyávaság, az árulás éjszakájából. Lépünk eléje és mondjuk: *itt vagyok Uram!* Nem a bűn a legnagyobb rossz, hanem a visszautasított irgalom. Nem a kereszt a szégyen és gyalázat, hanem a tőle való elfordulásunk.

forrás: György Attila: Vasárnapi kenyér

„Vedd el a kísértéseket,
és senki sem üdvözl.”
(Remete Szent Antal)

„Bukdácslásaink és
vereségeink soha ne
válasszanak el Tőle.
A jövőben úgy aka-
runk Jézus ígájához
kapcsolódni, ahogy
a gyöngye gyermek
bizakodóan apja
erős karjába veti
magát. Csak az
ilyen bánat és alázat
képes emberi gyön-
ségünknek isteni
erőt kölcsönözni.”
(Szent Josemaría
Escrivá)

Ne szokjunk hozzá a sötétségeinkhez!

Ferenc pápa az önvizsgálat fontosságáról

A szentek nem olyan emberek, akiket elke-
rülnek a kísértések, hanem olyanok, akik
pontosan tudják, hogy a gonosz csábításai újra
és újra jelentkeznek az életben, melyeket le kell
leplezni és el kell utasítani. [...] Valamennyien
kísértést szenvedünk, és harcolnunk kell, hogy
ne bukjunk el a kísértésben. Ha valamelyiktek-

nek nem lennének kísértései, szóljon, mert az rendkívüli do-
log lenne! Valamennyiünknek vannak kísértései, és meg kell
tanulnunk, hogyan viselkedjünk ezekben a helyzetekben.

Sokan vannak, akik felmentik magukat, akik azt gondol-
ják, hogy „rendben vannak”: „Ó, én becsületes vagyok, én
feddhetetlen vagyok, nekem nincsenek ilyen problémáim.”
De egyikünk sincs rendben; ha valaki úgy érzi, hogy rend-
ben van, az álmvilágban él; mindegyikünknek sok min-
dent kell helyrehoznia, és virrasztania is kell!

Néha az is előfordul, hogy a kiengesztelődés szentségé-
hez járulunk, és őszintén azt mondjuk: „Atyám, nem em-
lékszem a bűneimre, nem tudom, vannak-e bűneim...”
Ez arról tanúskodik, hogy nem ismerjük a szívünkben zajló
dolgokat. Mindannyian bűnösök vagyunk, mindannyian!
Egy kis lelkiismeret-vizsgálat, egy kis magunkba tekintés
jót fog tenni nekünk! Különbözően az a veszély fenyeget, hogy
sötétségben élünk, és mivel hozzászoktunk a sötétséghez,
már nem tudjuk megkülönböztetni a jót a rossztól. Ninivei
Izsák azt mondta, hogy az Egyházban az, aki ismeri és bánja
bűneit, nagyobb, mint az, aki halottat támaszt fel. Mindany-
niunknak kérnünk kell Istentől azt a kegyelmet, hogy sze-
gény, megtérésre szoruló bűnösnek ismerjük el magunkat,
megőrizve szívünkben azt a bizakodást, hogy egyetlen bűn
sem túl nagy az Atyaisten végtelen irgalmassága számára.

katekézis a rossz szokásokról és az erényekről – 2024. január 3.

JÓL GYÓNTAM?

– TÍZ TANÁCS PAPOKTÓL

1 A lelkiismeret-vizsgálatban a bűne-
inkkel szembesülünk, a gyónásban
viszont Isten szeretetével, irgalmával,
megbocsátásával.

2 Miután megmondtad, mikor gyón-
tál utoljára, mondj néhány szót
magadról (egyedülálló, párkapcsolatban
lévő, házas, újr házasságban, esetleg pap,
szerzetes vagy?). Helyzeted ismeretében
könnyebb tanácsot adnunk.

3 A bűnök nem negatív érzelmek, ha-
nem tudatos döntések a rossz mel-
lett. Bűnöket gyónj meg, ne érzelmi álla-
potokat!

4 Az elkövetett bűn Isten megbántá-
sa, a meggyónt bűn viszont Isten-
dicséret. Ezért amikor a bűnbánat szent-
ségében meggyónod a papnak a bűnei-
det, gondold arra, hogy ezzel egyben Is-
tent dicsőíted nagy irgalmáért.

5 A gyakori szentgyónás jót tesz a
lelkednek és lelkiileg építő a gyón-
tatód számára is. A bűnhöz, különösen ha
mélyen berögzült, szokássá vált, sok türe-
lemre és kitartásra van szükség. Ne add
fel, akármennyiszer követted el ugyanazt
a bűnt! A bűnbánat szentségében gyó-
gyulás is történik; a testi sérülésekhez ha-
sonlóan a lelki sebek teljes gyógyulása is
időbe telhet.

6 A gyónásban nem az a lényeg, hogy
te milyen rossz vagy, hanem hogy
Isten milyen jó.

7 A pap olyan, mint az orvos. Ha or-
voshoz mész, elmondod, mid fáj,
több-kevesebb részletességgel, hogy tud-
ja, hogyan kezeljen a leghatékonyabban.
Ne feledd: nagyon sok beteg fordult már
hozzá ugyanezekkel a tünetekkel. Bízál
benne, hallgasd meg a tanácsát, és hama-
rosan jobban leszel!

8 Isten a bűnök egyszerű, alázatos
megvallását kedveli. Nincs szüksége
regényre. Már olvasta. A szószaporítás
mögött sokszor gőg és a bűnbánat hiá-
nya rejlik. Egyszerűen, őszintén kimonda-
ni, nevükön nevezve a bűnöket: olyan ez,
mintha levetkőztetnének, hogy keresztre
feszítsenek, hogy meghaljanak a bűneink
és feltámadjon a megbocsátás.

9 Ne törődj semmivel, menj gyónni!
Isten szeretete hatalmasabb a bű-
neinknél.

10 Sok embernél az jelentené a leg-
nagyobb fejlődést a gyónás te-
rületén, ha a bűnök kötelező, tényszerű fel-
sorolása helyett egyre inkább úgy gondolna
rá, mint az Istennel való kapcsolat megújítá-
sára. A gyónás nem csupán a bűn eltörlése,
hanem találkozás Krisztussal.

Theresa A. Noble írása nyomán

„Korunk legnagyobb bűne, hogy az emberek mindinkább elvesztik érzéküket a bűn iránt.”
(XXII. Piusz pápa)

„Az Isten nem szűnik meg gyermekeinek Atyja lenni. Az ember az, aki megszűnik gyermekének lenni, ha bűnt követ el.”
(Páduai Szent Antal)

„A bűnbánat szentségében Krisztussal találkozunk, aki meg akar nekünk bocsátani és meg akarja gyógyítani bűneink sebeit. De ha nem mutatod meg sebeidet Jézusnak, akkor Ő nem tudja azokat begyógyítani.”
(Tadeusz Dajczer – lengyel katolikus pap, teológus)

„Bukásom az enyém volt, fölkelésem a Tiéd.”
(Szent Ágoston)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Milyen új "torz isten-képet" kritizál a vers? Van erről saját tapasztalatod?

○ Mit jelent számomra félni az Urat? Az Istennel való kapcsolatunkban mi a különbség a rettegés és a szent félelem között?

Lackfi János BŰNÖZÉS

Azt mondta, na, cukorborsóim,
gyertek csak hozzám, ne is törődjete
a bűneitekkel, cseppet sem érdekese
az vesse rátok az első követ,
aki büntelen, én nem ítélek el,
nem is olyan nagy dolog ez,
simán lehettek egyszerre
bűnösök és szentek,
meg aztán olyan relatív ez az egész,
ennek ez a bűn, ugye, másnak meg más,
ne rugózzunk annyit rajta,
a lényeg, hogy ez a jófejek klubja,
mindenki velkam, eszünk iszunk, mulatunk,
nem törődünk a sok savanyú,
prosztatap problémás farizeussal,
hiszen mi vagyunk a vidám fiúk,
az életöröm a lényeg,
a flow meg a csí meg a transz,
egy nagy, jókedvű buli az egész,
igaz, a végén kicsit belehalok
és pont a bűneitekért,
de semmiképp ne legyen lelkifurdalásotok,
hiszen én vagyok JC Szupersztár,
a nap egy hatalmas diszkógömb,
Júdea a legnagyobb táncparkett,
menők vagyunk és menő a ruhánk,
lényeg, hogy legyen mjúzik, legyen tánc,
és utánunk az özőnvíz.
Ja, nem.
Azt mondta,
ha a kezed visz bűnbe, vágd le,
ha a szemed, szúrd ki,
jobb neked fél kézzel
vagy fél szemmel
bemenned az életre,
mint egészségesen a halálra.

A herceg és az árnyéka

– Willi Hoffsümmer nyomán

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy herceg. Nagyon szerette a szép ruhákat, a ragyogó ékszereket és az aranyos díszeket. Szerette a fénylő, reggeli napot, amikor az egész világ tündöklően csillogónak látszott. Ezért aztán népe előtt is mindig csak feltűnő, szikrát hányó selyemruhában mutatkozott, és csak a reggeli órákban, amikor arcába sütött a nap, amikor ruhája tükröként visszaverte az ég kék fényét.

Egyszer azonban az történt, hogy a délutáni órákban kellett népe elé állnia. A nap már nyugovóra készülődött, s hosszú árnyakat vetett a földre. A herceg – először életében – megpillantotta saját árnyékát. Ettől a látványtól úgy megrémült, hogy egy szót sem tudott szólni az egybegyűtekhez. Csak annyit dadogott a körülötte állókhoz:

– *Rettenetes, hogy fekete alakom háromszor nagyobb, mint az igazi.*

Ettől kezdve nem volt nyugta. Elhatározta, olyan helyen akar élni, ahol az embereknek nincs árnyéka. Ez minden kincsénél, még az uralkodásnál is többet ér. Vándorútra kelt hát, de akárhová ment, mindenütt találkozott saját árnyékával is.

Egyszer egy erdő szélén lakó remetéhez jutott el.

A remete azt mondta neki:

– *Kedves herceg, ahol napfény van, ott árnyék is van, és ez csak akkor baj, ha árnyékod elfedi az igazat, a szépet és a jót. Arra vigyázz, hogy ne essen másokra az árnyékod!*

A herceg azonban nem nyugodott meg a remete tanácsától. Azóta is vándorol, s valahol egyszer talán találkozhattok is vele, ha azóta meg nem halt. Gyerekek, vajon mit mondanátok neki?

forrás: A bölcsesség iskolája
– írta és fordította: Csanád Béla

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mi az, ami úgy hozzánk "tapad", mint az árnyékunk, bárhová is megyünk? (Jézus ettől szabadított meg minket)
- Te hogyan értelmezted a remete bölcs tanácsát?
- Nekem milyen árnyoldalaim vannak?
- Milyen segítséget kapunk az Anyaszentegyházunktól az árnyoldalainkkal való küzdelem terén?

„Az árnyék mögött fény ragyog, a nagyobb mögött még nagyobb, amire nézek: az vagyok.”
(Gyökössi Endre – lelkes, pszichológus)

Túrmezei Erzsébet ÁMON, AZ ÁCS

Két szálfát hoztak Ámon udvarára
és szólt a főpap: „Ámon, jól figyelj:
Kereszt legyen. Ne félj! Meglesz az ára.
Durva, nehéz... Ne faragj rajt' sokat.
Sürgős.” És Ámon munkához fogott.
Fejszecsapások hullottak a fára.
Akkor hajnalodott.

Felkelt az asszony is, a gyermek is.
„Édesapám, milyen két furcsa fa.
Mi lesz belőle?” „Eriggy Salomé,
ne is kérdezd!” – döbben föl az apa
Kis Salomé vidáman elszalad.
Milyen erős a nemrég béna láb!
De jó is volt Jézushoz vinni őt,
követve szívük halk sugallatát.
Csodálatos volt az a pillanat!

Ámon dolgozik. Készül a kereszt.
Nehéz a szíve. Ki is hordja majd?
Valami gyilkos, lator, lázadó
nyomorult emberteste függ le rajt.
Akárkié, annak nem hirdetett
bocsánatot szelíd Názáreti,
mint őneki.

A kis Salomé sírva jó megint:
„Édesapám, ne ácsold azt a fát,
valami úgy fáj a szívem körül.”
Ámon, az ács, verejtéket törül.

És két pribék cipeli már tova.
„Hová, emberek? Csak azt, hogy hova
kinek? Szóljatok! Két kérges kezem
keresztet, mást mindennap annyit ácsolt,
de soha semmit ilyen nehezen!”
„Eh, valami hamis próféta volt.
Jézus. Hiszen hallhattad a nevét.
Nem emlékszel rá?” „Jaj! emlékezem.”

„Ámon, vidd már a pénzt. Kell a kereszt.
Durva, nehéz. Éppen jó lesz neki.
Ha igazán Isten fia, ne félj,
majd leszáll róla a Názáreti.
Őrajta lesz, nem a te válladon.”
Ámon csak áll, csak áll, s két szót dadog
szünetlenül: „Nem adom. Nem adom.”
„Megvettük, Ámon. Mi közünk veled?
Ácsolhatsz egyet önmagadnak is.
Ma az ács fia, holnap meg az ács.”
„Nem, nagyurak, kérlek, ma engemet.
Énrám sújtson le ostor, kalapács!
Ártatlan Ő. Annyit vétkeztem én.
A gyermekemet gyógyította meg!
Ha vért akartok, itt van az enyém!”
„Elég volt, Ámon. Vidd a pénzedet.”

Kavargó, lármás, gyülevész menet.
Látni akarnak, egymáson taposnak.
„Ni hogy' vérzik! Ni már megint verik!
Odanézzetek, már megint leroskad!”

FELAJÁNLS JÉZUS SZÍVÉNEK

Ó Jézus, tudjuk,
hogy te szelíd vagy
és szívedet adtad értünk,
melyet a mi bűneink
tövissel koronáztak.

Tudjuk, hogy te most is
szüntelenül közbenjársz értünk,
hogy el ne vesszünk.

Emlékezzél meg rólunk Jézus,
amikor bűnbe esünk.

Szent Szíved által segíts,
hogy tudjuk szeretni egymást.

Add, hogy eltűnjön

az emberek közti gyűlölet

Mutasd meg nekünk szeretetedet.

Mindannyian szeretünk téged!

Kérünk, hogy Jó Pásztor Szíveddel
oltalmazz minket.

Jelenléteddel tölts be

minden szívet, Jézus.

Kopogtass szíveink ajtaján.

Légy türelmes hozzánk

és ne hagyj el.

Még mindig önmagunkba zárkozunk,
mert nem értettük meg akaratomat.
Kopogtass fáradhatatlanul, ó Jézus,
add, hogy szívünk megnyíljon feléd,
amikor megemlékezünk a Passióról,
melyet értünk szenvedtél.

Ámen.

1983. november 28-án
az egyik medugorjei látnok, Jelena
kapta ezt az imádságot a Szűzanyától

Ki hederítne rá, hogy valaki
ott tördeli kezét a vad menetben:
„Nem az övé! Az enyém, az enyém!
Nekem adjátok! Az az én keresztmem!”

Csak másnap reggel vetődik haza.
Semmit se szól, semmit se kérd az asszony.
A nagy kereszt ott állt a Golgotán
s ő fenn maradt, hogy álmatlan virrasszon,
és faggassa a kereszt titkait,
a nagy keresztét... hiszen az övé volt...
ő ácsolta... Virrasztott végtelen,
míg el nem kezdett pirkadni az égbolt.
Most hazajött. Az asszony is remeg.
Egymásra néznek; sír bennük a bánat.
Szívükbe hasít az a kacagó,
boldog gyermekhang. Szegény Salomé,
szegény, ó mit se sejt. „Édesapám,
álmomba' láttam ám édesapámat!
Ékes királyi széket faragott
két nagy-nagy fábul. S az Úr Jézus ráült.
Koronája volt. De egész olyan volt,
mint mikor meggyógyította a lábom.
Fényes angyalok álltak körülötte
és uralkodott az egész világon.
Édesapám, úgy-e gyönyörű álom?”

Ámon sötét szeme látóra tágul:
„Királyi széket... faragtam neki...
és uralkodik az egész világon?
Királyi szék lesz véres keresztfábul...
A te váltságod az Ő vére, Ámon.
Igen, kis Salomé, egyetlen lányom,
gyönyörű álmod volt: próféta-álom!”

„Mi tehát a szentmise?”

Halász Piusz O.Cist

A Kálvária véglegesítése, de úgy, ahogy azt az első keresztények szeretnék ábrázolni a kereszten. Nagypéntek elmúlt, de a keresztt megmaradt. Krisztus sebei nem tűntek el, hanem drágakövekként ragyognak. A töviskoszorú királyi koronává magasztosult, a keresztt az uralkodó trónjává. A világtörténelem színpadán a földrengés dübörgése után, a nap elsötétülése után kigyulladnak a reflektorok. A világ rohan tovább, a keresztt azonban rendületlenül áll fölötté. Már nem a Golgota ormán, hanem az oltár magasában. Az engesztelés tüze imádva nyaldossa körül a világot, fölszívva magába minden érzést és áhítatot. Aki a szentmiseáldozatot helyesen akarja látni, annak ezt az imádkozó Krisztust az égő, vágyódó, magát megalázó világ középpontjában kell látnia, aki magára veszi ezt a tiszteletet az imádás áramában magával sodor és felemel lelkeket, egyházat s az egész emberiséget. Az istenséggel szemben az imádkozó és engesztelő Krisztus áll, fényesen s tüzesen, és mögötte e nagy közbenjáró és engesztelő árnyékában mosódik el a világ.

A szentmise tehát nem csupán emlékünep, nemcsak áhítatgyakorlat, nemcsak elmerülés annak szemléletében, ami a Golgotán egykor történt, hanem magának az áldozatnak fönntartása. Benne Krisztus úgy szeret ma is, mint egykor az utolsó vacsorán, s az történik, ami ott történt, és akarta is, hogy az történjék, és azt tegyük, amit Ő tett,

és úgy vegyük kezünkbe a kenyeret és bort, mint Ő vette: „*Ez az én testem, amely értektek adatik... Ez az én vérem, amely értetek ontatik.*” (Lk 22,19.20) Itt adja testét, itt ontja vérért Krisztus, a mi áldozati bárányunk, a miénk, mint volt az utolsó vacsorán, aztán végig a világon. Tehát Krisztus áldozata bele van állítva a történelembe, mint tényező és erő, ennél fogva minden oltár erőtelep.

Kérdés most már, hogy milyen lélekkel vegyünk részt a szentmisén? Ránézek az oltár keresztjére s egyszerre eszembe jut, hogy az Isten nagy. Nagyságát hirdeti a természet, a mulandóság, Tirus és Babilon; mindent megtörő hatalom. Fáraókból múmiák, városokból romhalmazok lesznek... Isten szent Fiából pedig áldozat lesz. Olyan nagy az Úr, hogy mindenkinek meg kell hajolnia előtte, maga az Isten Fia is meghajlik mérhetetlen kínban. Azután hirdeti az Isten tiszteletet és engesztelését. A kereszten egykor nagy hangon és könnyek között kiáltott, az oltáron némán, de szüntelenül engeszteli az Istent: „*Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!*” Mikor a pap följajnlotta a kenyeret és bort érettünk, arra gondolok, hogy csak Krisztus válthat meg engem. Nem emelkedhetünk ki bűnből, bajból, halálból, ha Isten ki nem emel. Javítgat, foltozgat rajtunk az ész és a kultúra, de a győzelmes rosszat, bűneink szerencsétlen hatalmát más meg nem törli, csak Krisztus.

részlet Halász Piusz: *Prohászka püspök üzenete* c. könyvéből

A mi pelikánunk

Egy afrikai monda szól a pelikán madárról. Egyszer nagy éhínség tört ki az egész országban. Az embereknek és állatoknak nem volt mit enniük. De talán még ennél is súlyosabb baj volt, hogy minden kút és minden patak kiszáradt. A szomjúságot pedig nehezebb elviselni, mint az éhséget. Sokan meghaltak az ínség idején.

Ebben az országban élt egy pelikán madár, amelyik nem is annyira magáért, mint fiókáiért aggódott. Egyik napon egész napi fáradozás után sem tudott semmilyen ételmet szerezni kicsinyeinek. Mit tegyen, hogy éhen-szomjan ne haljanak? Önmagát áldozza fel fiókáiért – gondolta a pelikán... Melléről csőrével letépte a tollat, majd megsebezte magát, hogy vére kicsorduljon. Így adta saját vérért ételül és italul kicsinyeinek.

Amikor az éhínségnek hamarosan véget vetett az égből alázóduló éltető eső, a fiókák életerősen repültek ki a fészekből. Az öreg pelikán megmentette őket azzal, hogy vérért és életét adta értük.

forrás: *A bölcsesség iskolája*
– írta és fordította: Csanád Béla

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Ki jut eszedbe erről az önfeláldozó pelikánról?
- Próbálj felidézni pár dolgot, amit a szüleid csak érted vállaltak, tettek, holott nekik az valamilyen nehézséget okozott.
- Ismered Szent Janka történetét (Szent Gianna Beretta Molla), aki életét adta a kisbabájáért?
- Mi az a legnagyobb dolog, amit a szüleinknek köszönhetünk? Te mit gondolsz?

„Az emberiség jövője azokon az embereken múlik, akik az igazság alapján állnak, s akiknek életét áthatják azok a magas erkölcsi elvek, melyek a szívét képessé teszik az önfeláldozásig kitarító szeretetre.”
(Szent II. János Pál pápa)

A pelikán, mint Jézus szimbóluma

A középkortól kezdve egyes legendák alapján a keresztény hagyomány a pelikánt eucharisztikus szimbólumként tartotta számon, mert életet adó vérért párhuzamba állította a megváltó Krisztus kiontott vérével.

A Fájdalmak Férfia

Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalomak férfia, aki tudta, mi a szenvedés: olyan, aki elől iszonyattal eltakarguk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra. Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az Ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát. Megkínózták, s Ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, Ő sem nyitotta ki a száját. Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen, kitépték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották. A gonoszok közt adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszsgot, sem álnokság nem volt a szájában. Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszú nyúluk élete, és teljesül általa az Úr akarata. *„Majd ha véget ér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és megelégedés tölti el. Szünetével sokakat megigazultakká tesz szolgálata, mivel gonoszságait magára vállalta. Ezért osztályrészül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeiket hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.”*

Izajás 53,3-12

Ha azt hiszed, hogy a te bűneidnek nincs különösebb következménye, akkor nézz a keresztre!

Kalkuttai Szent Teréz Anya

Vulnere sanus – sebtől gyógyult! Vulnere signatus – sebtől megjelölt!

Vértessaljai László SJ

Halállal halált legyőzni, sebbel sebet gyógyítani – ez a krisztusi megváltás ellentmondásos alapigazsága. Izajás próféta olvasom: *„Igen, a mi bűneinkért szúrták át, az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást”* (Iz 53,5). [...] Hadd osszam meg Veletek egy hatvan éve fakadt sebhely történetét! A seb ma is él, sőt él tet. Már nem fáj, de mint a keresztcsig pecsétje, eltörölhetetlen jegyként van, létezik és emlékezik...

Egy 23 éves fiatalasszonyra emlékezik a seb, mint szerzőjére. A hatvanas évek kezdetén, a marosvásárhelyi szűk idők levegőtlenességében Rozália, aki akkoriban gazdasági tisztviselő volt, ismerőse kérésére egy gyönyörű, régi moldovai csángó imádságot, a Mária és Jézus párbeszédét megörökítő „Arany Miatyánkot” gépelte le, két példányban. Valaki meglátta és jelentette. Azonnal elvitték és a kolozsvári katonai bíróságon per nélkül elítélték. Bukarest környéki börtönbe került, politikai fogolyként. Szíve alatt vitte magával gyermekét is, akinek ott adott életet, a fogság helyén. Ahogy világra szülte, az Édesanya maga keresztelte meg a Fiát a szükség-kereszttség módján és a László nevet adta neki.

A politikai foglyok akkortájt sokfelé megfordultak az ország különböző börtöneiben. Rozália a leghosszabb ideig talán a Bukarest melletti Zsiláva hírhedt fegyintézetében raboskodott. Márton Áron püspök úr is oda

volt bezárva. László [aki később jezsuita szerzetes lett] így emlékezik: *„Úgy tudom, talán hat napig voltam vele, aztán, ahogy Édesanyám elmesélte, egyik reggel jöttek, és szó nélkül elvittek tőle. Nem tudta, hová, hiába kérdezte”*. Politikai fogoly édesanyja, amikor elszakították tőle, sebet ejtett a derekán, hogy ha később rátalál, felismerje.

Itt megállok, mert az a pillanat rettenetes lehetett... Megmentseni saját fiát, sebet ejteni rajta, bal oldali kicsi csípőjén, csak hogy később rátaláljon. Biztos mindketten sírtak, de jobban, erősebben és mélyebben mégis az Anyának fájhatott. Aztán jöttek és elvitték a fiát, ő pedig maradt egy huszadik századi marosvásárhelyi Ráchelként, aki egyre csak siratta a fiát. Eszébe jutott bizonyára az a másik asszony, az is Fájdalmas, akiről másolt és amiért börtönbe került. [...]

Ám László sebes történetének se Nagypénteken van vége. A politikai foglyok 1963-ban általános amnesztiában részesültek. Börtönből szabaduló Édesanyja azonnal fia keresésére indult. *„Valaki ugyanis emlékezett arra, hogy hová vittek”* – emlékezik a Fiú is. Édesapja is kereste és ő hamarabb megtalálta, majd hazavitte nagymamájához, Csíkszentmiklósról, Édesanyja szülőfalujába. Ott vette kezébe két és fél év után a gyermekét. Egy pillantás a kicsi csípőjére. Ott van! A Fiam!!! Rajta az anyajegynyi anya-jel.

forrás: vaticannews.va/hu

„Az Úristen megkérdezte az asszonyt: *Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó vezetett félre, azért ettem. Az Úristen így szólt a kígyóhoz: Mivel ezt tetted, átkozott le-szel minden állat és a mező minden vadja között. Hasadon csúszol, és a föld porát eszed életed minden napján. Ellenkezést vetek közed és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba. Az asszonyhoz pedig így szólt: Megsokasítom terhességed kínjait. Fájdalmak közepette szüled gyermekeidet. Vágyakozni fogsz férjed után, ő azonban uralkodni fog rajtad.” (Ter 3,13-16)*

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Elgondolkodtam már azon valaha, hogy a Szűzanya mit állt ki az én üdvösségemért? Esetleg megköszöntem már neki?
- Én láttam már igazán szenvedni a gyermeke-met? Mi segített abban a helyzetben?

„Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: *Asszony, nézd, a fiad! Aztán a tanítványhoz fordult: Nézd, az anyád! Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány.” (Jn 19,26-27)*

A Fájdalmak Anyja

Arnaldo Pigna – olasz kármelita szerzetes

Ki tudná leírni Mária gyötrelmét, amint látnia kellett Fia kinszenvedését és halálát? Mária követte Fiát a kereszttúton. Látta, ahogy elítélik, tövissel koronázzák, leköpdösik, szidalmaznak, megostorozzák, hallotta, hogy ugyanaz a tömeg, amellyel annyi jót tett, most azt kiáltja: „Feszítsd meg őt!” Mária lépésről lépésre elkísérte, lépésről lépésre osztozott szörnyű kínjaiban. A Kálvárián látta, ahogy Fiát megfosztják ruháitól, szívében feljajdult a szögek mért kalapácsütésektől, összerándult Fia minden nyögésére, zihálására, s látta Őt kínok között meghalni.

Biztosan lehet állítani, hogy az Anya megfeszítettet a Fiával, s hogy Jézus szenvedése ugyanakkor Mária szenvedése volt. Jézus keresztre feszítve, Mária a kereszt lábánál, amint meggyötört, vérző szívvel imádkozik. Azt lehetne mondani, hogy Mária anyai szíve volt az oltár, amelyen a Fiú feláldoztatott. Abban a pillanatban összesűrűsödött benne egy ki-mondhatatlan testi-lelki szenvedés minden fájdalma.

Mária a szülés fájdalmát éli át. Ez a fájdalom teszi Máriát valódi anyánkká, és ezáltal közreműködik Fia művében, aki halálával isteni életet ajándékoz nekünk. De az, ami Mária részéről abban a magasztos pillanatban történik, tulajdonképpen az angyali üdvözlésre adott feltétlen beleegyezésének a meghosszabbítása, amely azóta is fennáll és a Kálvárián éri el a csúcspontját. Ahogy Krisztus halála már az első pillanattól kezdve benne van emberi életében, úgy Mária együtt-szenvedése is benne foglaltatik a kezdeti *igenben*.

Mária összes fájdalma kifejezi és megvalósítja a küldetését, vagyis azt, hogy különleges módon közreműködött az Üdvözítő munkájában az emberiség megváltásáért. Ezt a szempontot hangsúlyozta a Szentírás alapján (vö. Ter 3,15-20; Jn 19,26-27) Éva és Mária ellentétes párhuzamba állítása az ősi keresztény hagyományban. Míg Éva, minden élők anyja, engedetlensége által részt vett Ádámmal együtt az

William Adolphe Bouguereau: *Pieta* (1876)

emberiség romlásában, addig Mária, az új Éva, mivel az új emberiség anyja, engedelmissége által és fájdalmán keresztül részt vett Krisztussal az emberiség megváltásában. Úgy is mondhatnánk, hogy míg az első Éva nem bízott Istenben és befogadta a halál szavait, addig a második Éva hisz és befogadja az élet szavait.

részlet Arnaldo Pigna *Íme, a te anyád* c. könyvéből

„A Boldogságos Szűz is a hit zarándokútját járta. Fiával való egybetartozását hűségesen vállalta egészen a keresztségig, mely alatt az isteni terv szerint ott állt, meggyötört szíve eggyé forrt a szenvedésben Egyszülöttjével, akinek áldozatához anyai lélekkel csatlakozott, szeretetből beleegyezve a tőle született áldozati Bárány föláldozásába; végül maga Jézus Krisztus a kereszten haldokolva anyául adta őt a tanítványnak e szavakkal: »Asszony, íme a te fiad!«”

(II. Vatikáni Zsinat: Lumen Gentium 58.)

„Ha Magyarország megtalálja Nagyasszonyát, akkor életet talál.” (Mindszenty József bíboros)

„Mária életében megvalósul az odaadás gesztusa. Nem tartja meg magának, amit Istentől kapott, odaadja Fiát a világnak. A kiengesztelődés forrása sejlik föl lényé mélyén. Ebből a forrásból meríthetjük a megbocsátás, a kiengesztelődés ízig-vérig evangéliumi bátorságát, egyszóval: bátorságot arra, hogy odaadjuk azt, amit Isten ad nekünk.” (Roger testvér – a taizéi szerzetesközösség alapítója)

„Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.”
(Jn 11,25)

„Minden, a vallás ellen folyó harc ellenére lelki életünk két igazságra épül: Jézus feltámadására és a saját feltámadásunkra. Csak e két igazsághoz igazíthatjuk e világi életünket.”
(Mindszenty József bíboros)

„Nincs olyan gonoszság, amellyel Krisztus ne nézne szembe velünk együtt. Nincs olyan ellenség, amelyet Krisztus már le ne győzött volna. Nincs olyan kereszt, amelyet Krisztus már ne hordozott volna értünk, és amelyet ne hordozna ma is velünk együtt. És minden kereszt túloldalán megtaláljuk az új életet a Szentlélekben, amely a feltámadás által teljesedett be. Ez a hitünk. Ez a tanúságtételünk a világ előtt.”
(Szent II. János Pál pápa)

„A húsvét a legnagyobb mélységeket és legnagyobb magasságokat megélő ünnepek.”
(Jókai Anna – író, költő)

A hit felindítása Húsvétkor

Mindszenty bíboros utolsó húsvéti beszéde

Szemben áll a Nagypéntek és a Húsvét vasárnapja. Mindkettő a maga eseményében. Nagypénteken az emberi gonoszság látszatra – de csak látszatra – diadalmat aratott Krisztuson. A számvetés azonban rosszul sikerült a tettesek oldalán. A hamis számvetés az volt: *no, elintéztük ezt a Krisztust, letöröltük az élet vonaláról, elkerült a sírba, ez az ügy is be van fejezve, be van végezve.* A Megváltóban, Jézus Krisztusban, az Isten-emberben az embert valóban megölték, de csak egy és egy darab napra és két éjszakára. Csapásaik alatt meghalt Jézus, de legyőzötteen is győz a húsvéthajnali feltámadással. [...]

Ők elfelejtették azt, hogy Jézus hangsúlyozottan rámutatott az Ő istenségére a hároméves működése alatt. Ő mondogta, hogy az Atya küldötte és ez az Ő Atyja és a megváltásnak csak isteni érdemmel van értelme, az ember kell a szenvedéshez, mert Isten nem szenved, de a végtelen érdem a megváltáshoz csak az Istentől jöhet. Ezt is mondogta az Üdvözítő: *„Ha nekem nem hisztek, higgyetek a cselekedeteknek!”* Ott volt három halottnak a feltámasztása – csak ennyit sorol fel az Evangélium – Lázárnak, Jairus lányának és a naimi ifjúnak. A három föltámasztás után a saját föltámadása az orom és ezekből kellett tanulnia és hinnie az emberi nemnek. A tettesek nem hittek. Kevés akadt közöttük, aki Istenhez tért.

Mi azonban fölindítjuk a hitet ma, Húsvét reggelén. Hiszünk Jézus Krisztusban, nemcsak az emberben, de hiszünk az Istenben is, hiszen ez a személy isteni és nemcsak emberi személy. És mi hiszünk abban is, hogy ahogy Ő föltámadott, mi is az Ő ígérete szerint föl fogunk támadni.

Istenem, mi áll előttünk! Itt van ez a zenebona világ körülöttünk és az a szellem, amelyik Nagypénteken diadalmas volt, most megint mintha diadalmaskodnék. Minekünk

egy fogódzónk van, az értünk szeretetből meghalt, Húsvét hajnalán diadalmasan föltámadt Jézus Krisztus, és mi az Ő föltámadásához kapcsoljuk Szent Pálnak a levele értelmében a mi testünk föltámadását. Legyen ezzel a megveszekedett világgal akármilyen, egy lelkünk van, azt a lelket mentsük meg, és ezen a megmentésen dolgozzunk minden egyes napon kivétel nélkül: munkában, imádságban, egyedül és emberek között.

Kit veszünk magunkhoz ma? A szenvedő, önmagát megölni hagyó Jézust vesszük magunkhoz istenségével és emberségével, testével, lelkével, vérével és mindenségével. Az Oltáriszentség a mennybemenetel után is szeretetből örök rabnak ide kötött Krisztus. Azt kívánom az egész Magyarországnak, hogy az ártatlan gyermekek boldog szentáldozása, az ifjúság bér mátkozása, mindenkire kiterjedő hittantanulása, a felnőttek szentséghez járulása emeljen fel minket az anyag sarából a szellem és természetfelettség világába, ahol növekedünk az igazságban mindhalálig, hitben, reményben, szeretetben az emberi méltóság magaslatára. Akkor nem leszünk az ünnepektől anyag rabszolgái, hanem fiai, örökösei, barátai Krisztusnak. Az emberiség sebeinek, az emberi szívek gyógyítását keressük Krisztusban, az Oltáriszentségben és ha nem ezt tesszük, gyógyíthatatlan marad minden. Az Oltáriszentség, Jézus Szíve kell most nekünk. Mindegyik a szenvedés emlékezte. Fájó szív ez, ha fájó kell. Az Oltáriszentség az áldozat gyümölcse is, amikor magunkhoz vesszük. Minden szentáldozás, akármelyik nép fia végzi, egyesülése Jézus-

nak és az embernek. Senkinek úgy nem kell ma, mint a magyarnak. Akik keresik a lélek eledelét, áhítják Krisztus áldozatát is. Nem vasárnap, nem ünnep az, ha nincs szentmiseáldozatunk. Akik Krisztust, mint eledelt és áldozatot ismerik, azok keresik, látogatják és imádják is, mint oltárunkon – rabbá tevő szeretetből – szüntelen jelenlevőt.

forrás: Krajsovsky Gábor *LEGYŐZTVE IS Ő GYŐZÖTT!*
– Szemelvények Mindszenty József bíboros írásaiból és beszédeiből

Pilinszky János
HARMADNAPON

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérzik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szive -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.

”
*Jézus sebei megannyi beszédes ajak,
amelyek a mennyei Atyához kiáltanak értünk,
nem bosszút, hanem irgalmat kérve.*

*Firenzei Szent Antal
domonkosrendi püspök*

Székesfehérvári
Egyházmegye

források: Katolikus Lexikon • KEK • YouCat – A Katolikus Egyház ifjúsági katekizmusa
katolikus.hu • magyarkurir.hu • 123rf.com
címlap: Niccolò Frangipane – *A keresztet hordozó Krisztus* (Nemzeti Múzeum, Varsó)